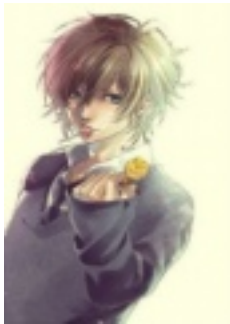

Hey! What Do You Mean?

Contents

Hey! What Do You Mean?	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	21
11. Chương 11	24
12. Chương 12: Ngoại Truyện	31

Hey! What Do You Mean?

Giới thiệu

Thể loại: 1x1 , Ôn nhu bá đạo công x Thỏ đế thụ, bựa, vườn trường, HE. - Văn án quá vô dụng, có k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hey-what-do-you-mean>

1. Chương 1

Đa tạ đã dành chút time cho bộ truyện nhảm ruồi :3

Trường tiểu học Chu Sa:

“Nghe nói tin gì chưa?”

“Tin gì?”

“Sở lão đại hạ gục 3 tên lớp 7!”

“Bla,bla,....”

Đối với Thu Vũ Vũ - 1 học sinh tiểu học, mấy đoạn đối thoại này nghe muốn mòn tai. Đúng vậy, từ năm ngoái chuyển đến trường cậu là 1 đại công tử quyền quý.

Bảo hấn công tử bột ẻo lả ? Vợ vẫn mặt bị đánh cho kêu cha kêu mẹ giờ !

Sở Vương Lãnh lớn lên quả thực rất tuấn tú !! Ấy thế mà cái tính cách lại quá thối nát ! Cái gương mặt càng dễ nhìn bao nhiêu thì cái tính cách càng khó ưa bấy nhiêu ! Đặc biệt cái khoản đấm đá mới thật dọa người!

Học sinh trong trường hề thấy hấn đều cúi người chuẩn 90 độ, không dám ngẩng lên!! Thế mới ca tụng là ” Sở ác ma“, ” Sở lão đại”,...

Vũ Vũ thân là một học sinh tiểu học chỉ muốn sống yên ổn, chả đại gì mà dây vào, cứ thấy hấn liền chạy xa cả chục mét! Ngay cả khi chung lớp, chung bàn với hấn cậu chẳng dám ho he tiếng nào, liếc nhìn cũng không luôn! ahahahaha

.

Cơ mà, có 1 câu nói chết tiệt của cậu vào 1 hôm âm u, đất mịt mù đã đặt dấu chấm hết cho cuộc sống nhân nhâ ấy!

Thứ 7 được nghỉ, mama liền quăng cô em gái cho Vũ Vũ trông. Cũng may hôm nay bạn của nhỏ sẽ đến chơi.

” Ding dong, dinh dong”

Vũ Vũ chạy ra mở cửa. Đập vào mắt cậu là hình ảnh hết sức kinh dị - cái bản mặt của ác quỷ!!!.

” A! Lan Lan đến rồi!!” - Linh Nhi em gái của cậu reo lên.

” C...chào, cậu đến đây.... là ? ” - Vũ Vũ cố nén sợ hãi.

“Hộ tống em gái”- hấn buông lời lạnh ngắt.

“A.....ừ ra vậy”- cậu thầm gào thét ” a!!! gửi em gái xong rồi thì té lệ dùm ông!!! a!! cái mắt kinh hoảng vậy !! đừng nhìn nữa aaaaa!!!”.

“Cậu ừm....ừm.. nếu nếu không có việc gì thì...ừm..”.

“À vừa vặn có 4 người ở đây mà các anh cũng rảnh, chơi cùng bọn em đi!”.

“Linh Nhi sao em em....”- cậu liếc nhìn hấn ” Đừng làm phiền anh Lãnh..”.

Vương Lãnh bình thản bước vào nhà cậu, gần giọng: ” Không phiền”.

—Mẹ Ối!!!! Cậu ta tức giận ??! A....!! Vũ Vũ gào thét trong lòng.

4 người 8 con mắt nhìn nhau, ai nấy cũng cau mày (trừ Vương Lãnh).

” Thôi được rồi anh làm ” mẹ” là được chứ gì!!” Vũ Vũ dờ cờ trắng.

” Vậy còn thiếu “bố”” - Lan Lan nhìn anh trai mình.

” Đừng nói với anh là Vương Lãnh làm “bố” ? ? Đừng ... Đừng..!!!”

” Tùy Đi” - Vương Lãnh ngồi gần Vũ Vũ, ghé sát cánh môi gần tai cậu, phả hơi nóng bỏng, khẽ gọi ” Vợ à~”.

Vũ Vũ giận thấu xương cái trò gia đình của cô em gái!! Khi mà Vương Lãnh thì thầm bên tai cậu 2 tiếng ” Vợ à~” cậu liền đứng hình! Ai bảo tai cậu rất nhạy cảm làm chi!! Chả mấy chốc một tảng phấn hồng trải đều trên gương mặt tròn tròn đáng yêu của cậu. Thấy cậu thất thần, Vương Lãnh liền véo má cậu.

” Á Á đau quá! Cái đồ đồ...” - Cậu liếc nhìn ánh mắt trông mong của 2 em gái rồi chuyển sang Vương Lãnh, ngại ngùng nói :” C...CChồng..g .. có có gì sai bảo a ?”

Giọng nói êm dịu được phát ra từ cánh môi xinh đẹp kết hợp với khuôn mặt đỏ bừng vô tình làm Vương Lãnh thần hồn diên đảo, tim đập liên hồi!

Hôm sau, Vũ Vũ vác cặp mắt gấu mèo đến lớp. Úp mặt xuống bàn, cậu thầm rửa cái tên ác ma chết tiệt kia hại cậu đêm qua mơ ác mộng, thấy bản mặt hạ lưu của hần!!! Cậu định ninh tên ác ma kia chắc chả rảnh nhớ ra cậu, tự nhiên có cảm giác mất mát nhĩ....

” Chồng đến không hành lễ cúi chào là sao ?”

Giọng nói của Vương Lãnh không thương tiếc cắt đứt dòng suy nghĩ của cậu. Cậu giật bắn, ây da, vừa nhắc tào tháo tào tháo đến, thiêng ghê bà nội a~ Cậu loạng choạng đứng dậy liền nhận được cái ôm ấm áp của hần.

Suốt từ đó, như thể có 1 sợi tơ vô hình nào đó khế kéo 2 người thêm gần nhau hơn! (quảng cáo =]]]]) Bất quá! Cậu càng ngày càng nhận rõ cái bản mặt phúc hắc của ” Chồng” mình!

Hần cứ diên dân môi hần lên môi mình ! Cứ nhiên nói là nụ hôn chào buổi sáng! Cứ nhiên gán cái mác ” Trách nhiệm vợ hiền” lên người cậu, cụ thể: Chép bài hộ chồng, làm bài tập hộ chồng, trực nhật hộ chồng, vào học hôn, ra chơi hôn, tan học..... cũng hôn!!! Và vân vân mây mây....

AAAAAAAAAAAA!!!! Vũ Vũ vẫn đang uất ức về cái kiss first của cậu bị lấy đi rất tự con mồi nó nhiên!!!

_____ còn tiếp _____

2. Chương 2

Vũ Vũ cũng tự nhận thức được mặt mình khá giống con gái. Cậu vẫn tưởng sau khi lên cấp 2 dậy thì khuôn mặt sẽ nam tính hơn. Cơ mà bạn nhỏ Vũ Vũ à~ Ông trời là thánh troll đó! Sự thật chính là cậu càng lớn khuôn mặt càng nữ tính! Ôi mẹ ơiiii!!!

” Vũ Vũ, Lãnh đến rồi, nhanh đi học nào con!”

” Vâng” ” Con chào mẹ!”

” Cháu chào cô!”

Sau khi phong cho cậu cái chức ” vợ“, hần liền mặt dày đến nhà cậu học bài suốt ngày. Bảo là đến học chứ cái động cơ thực sự của cu cậu là lấy lòng ” bố mẹ vợ” và ” em vợ”. Chả biết hần bỏ bùa mẹ cậu kiểu gì mà bà ấy thân thiết, thiên vị hần hơn cả cậu! Cậu cười khổ, lão mẹ a~ con được mẹ nhặt từ bãi rác đúng không ? Đúng không!!!!?

Cậu nhẹ nhàng đặt mông lên yên sau của chiếc xe đạp hần mới mua. Không phải nhà hần không có ô tô mà là hần muốn tự dùng sức mình đưa ” vợ” đến trường cơ!

Để hần đưa đi học bằng xe đạp quả thật không tệ đi. Ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, thỉnh thoảng Vũ Vũ sẽ ngâm nga vài câu hát trong tre.

Vũ Vũ vẫn nhớ cái lần hần đề nghị cậu để hần đưa đi học. Có lẽ tiếp xúc với hần lâu nên lá gan của cậu cũng lớn dần, cứ nhiên dám từ chối!

Chờ đã! nghe lí do đã nào! Thứ nhất là nhà cậu ngay gần trường đi bộ có 5 phút là tới! Tiếp, cái điều thứ 2 mới quan trọng! Hắn muốn khi nào hắn đến đưa cậu đi học thì cậu mới được đi học. Kể cả hắn có đi học muộn thì cậu.... cũng phải đi học muộn theo... Đả đảo! Quá ác độc đi!

Cơ mà bốn phen là "vợ" lại còn là "vợ" của ác ma cậu vẫn phải cắn răng thỏa hiệp sau 2 lần đàm phán với hắn! Ai bảo cậu sợ hắn làm chi! Ai bảo hắn cứ sáp vô cái bản mặt đẹp trai của hắn rồi phun ra mấy câu hạ lưu làm chi!!

Có lần hắn thức thâu đêm xem Naruto nên ngủ quên, cậu đợi lâu sốt ruột vội đến trường trước. Kết quả, tận tiết 3 hắn mới lè mè lét cái xác vào lớp. Cậu thấy hắn liền co dúm lại, mím chặt môi, chuẩn bị sẵn tâm lý linh bản án tử hình tàn khốc nhất!

Cơ mà... hắn chỉ lặng im, ngồi vào bàn không hề để ý đến cậu. Tan học cũng không hề quan tâm, xách cặp đi về thẳng.

Vũ Vũ thấy hắn không còn để ý đến mình nữa liền thấy vui mừng!! Quấy thoiiii thoải mái ách thống trị của ác ma rồiiiii!!!! Ahuhuhuhu!!! ánh sáng của hạnh phúc đã đến với con!!!!....

Vui chả bao lâu cậu liền thấy trống vắng, cái cảm giác khó thở này là sao? Cậu cố kéo miệng cười mà miệng lại không cười nổi...

Tại sao ? Mình phải thấy vui chứ?? Hay niềm vui đến sớm quá nên chưa kịp thích ứng?... Này ác ma, tại sao không gọi "vợ ơi" như mọi hôm nữa? Tại sao không thẳng tay phang tôi cho hả giận? Tại sao?.... à thôi mai hắn sẽ lại như cũ thôi nhỉ?...- vùi mặt xuống gối cậu ra sức độc thoại.

Hôm sau hắn vẫn y như hôm trước, hắn coi cậu như chưa hề tồn tại. Thấy hắn thiếu thuốc kẻ, cậu len lén đẩy thuốc kẻ của mình ra chỗ hắn. Hắn nhếch mép thẳng tay hất cái thuốc xuống đất...

Tan học, hắn vẫn bơ cậu, lẳng lặng xách cặp đứng lên rồi rời đi.

Cậu dán chặt tầm mắt lên lưng hắn. Hình ảnh của hắn trước mắt cậu nhòe dần, má cậu nóng nóng, môi cậu ươn ướt, cậu nhắm nháp môi thấy vị mặn chát... a? Cậu khóc? Vì sao?...

Cậu chẳng biết! Cậu chỉ biết nếu không níu hắn lại cậu sẽ mất hắn đấy! Cậu không muốn mất hắn!

Vũ Vũ òa khóc vội vã chạy theo hắn, vòng 2 tay qua eo hắn, khóa chặt hắn không buông!

Hắn hơi giật mình, ngoái đầu lại nhìn, thấy cậu khóc mà tim nhói đau...

"Biết lỗi chưa?"

Vũ Vũ như con rối vô thức gật đầu.

"Hầy, ngoan nào, đừng khóc nước mắt nước mũi tùm lum bôi hết ra áo chồng rồi"

Cậu ngược lên nhìn hắn, chột dạ lùi lùi ra sau liền bị hắn kéo lại ôm chặt vào lòng.

Hắn tựa cằm lên đầu cậu, ôn nhu nói:"Này, lần sau cấm đó... cấm luôn cả khóc nha!... ôi ô ngoan nào, nín đi chồng thương..."

3. Chương 3

Vào năm 2 THCS, mấy cô nàng mới lớn bắt đầu mê mấy bộ phim Hàn Xẻng, mấy bộ Ngôn tình rồi lại đắm chìm trong mộng tưởng về mấy Oppa, soái ca đẹp trai, nhà giàu.

Nếu như trước đây bọn con trai luôn miệng tán thưởng, hâm mộ về chiến tích đầm đá của hắn; lũ gái thấy hắn liền sợ hãi, chạy chốn khỏi tầm mắt của hắn. Thì bây giờ, "Sở Vương Lãnh" luôn là cái tên nổi bật nhất trong mấy chủ đề tám của hội chị em trong trường và các trường khác. Nào là đẹp trai lai láng, nhà giàu nứt vách đổ tường, "nạnh nùng" boy...bla...blo (đã lược bỏ 2000 chữ).

Tóm lại là hắn đã là một tượng đài vững chắc về hình tượng nam thần khiến con gái phát cuồng, mất ăn mất ngủ, gào rú như mấy bệnh nhân tâm thần còn lũ con trai thì ghen tị muốn chết! Khá khen cho Sở lão đại văn võ, à nhầm, tình và võ đều song toàn!

"Sở lão đại, nữ thần lớp 8A1 tìm kìa!"

"Sở lão đại, Tây Thi lớp 9B3 tìm kìa!"

"Sở lão đại,...,"

Mỗi ngày đều phải nghe cái câu này 5-6 lần khiến hắn phát hỏa!!

"Vợ ngồi ngoan làm nốt bài 18, 19, 30, 35 hộ chồng, ngoan ngoan"

"Chồng đi thông thả"- Cậu thuận miệng trả lời cho có lệ rồi lại cầm cúi làm hộ bài tập.

"Đậu xanh có 4 bài bắt mình làm cả 4, kêu làm nốt cái khổ gì chứ!..."- cậu lẩm bẩm.

"Hả? Vợ muốn tạo phản rồi?"- đi được nửa bước hắn quay lại.

Cậu kinh ngạc ngược lên, sặc! Tai thính thế không biết!!!

"Đâu có! Vợ không dám! Vợ muốn nói là chồng Lãnh đẹp trai quá đi mất thôi á!"

"Ngoan. Biết điều thế là tốt a."

Cứ thử tưởng tượng cái cảnh cậu nịnh hắn xem! Cái mắt mở to hết cỡ, lại còn lấp lánh lung linh y hệt mấy đôi mắt trong manga! Nếu cậu có đuôi mà vẫy vẫy chắc... không khác bé cún là mấy...

Cậu biết hắn rất phiền mấy vụ fan hâm mộ này, cơ mà, không riêng gì hắn, chính cậu cũng phiền muốn chết! Hắn bám dính cậu everywhere nên trong mắt nhiều người, cậu cư nhiên là cận vệ trung thành, chú cún bám đuôi của Sở ác ma!

Cậu vô cùng ghét mấy con bé phiền phức cứ ra sức nhét mấy lá thư tình vào tay cậu, ép cậu đưa cho hắn! Chỉ cần đưa cho hắn rồi ngồi im một chỗ là xong việc thì đã tốt rồi! Đằng này, cậu vừa mới đưa thư đến gần hắn liền bị hắn "tặng" cho cái lườm chán ghét đi kèm câu nói: "Muốn gia đình tan vỡ vì mấy mớ giấy lộn nhảm nhí này à ỉ", rồi lại "được" hắn thuyết giáo cho cả tiếng đồng hồ! Ahahahahah...uhuhuu... đáng lòng quá a!

Cậu xoa xoa trán, hận cái tên Vương Lãnh này có mỗi cái trò chơi vớ vẩn xàm xí của 2 đứa mẫu giáo mà cứ nhây nhây chơi! Lại còn nghiêm túc thấy ghê! Mà cũng chả thấy dấu hiệu muốn dừng!

Một lúc sau, hắn cau mày đi vào lớp, sắc mặt còn khó coi hơn mọi khi, hắn như đang muốn bùng cháy!

"Sao vậy?"- cậu bĩu môi, thầm chửi hắn! Đậu phộng! Được gái tỏ tình mà cũng tức giận đến độ này cơ à?

"... Không có gì"- Hắn vươn tay ra xoa đầu cậu rồi dùng lực mạnh hơn vò tóc cậu rối mù, tặc lưỡi:"Chỉ được đáng yêu như vậy trước mặt chồng thôi!!"

ĐẤY ĐẤY!!! Cái kiểu chiếm hữu của tên ác ma độc tài này ngày càng quá quái đản đi! Ai lại đi nói con trai đáng yêu chứ!!! Đó là sự sỉ nhục mang sát thương cực lớn với con người đang theo đuổi hình tượng nam tính như Vũ Vũ!!! Ôi mẹ ơi!! Hắn cố ý đúng không? Đúng không? Đúng rồiiiii!!!

Chả là hôm nay có một cô bé đến đưa thư tình không phải cho Lãnh Vương mà là nhờ hắn đưa cho Vũ Vũ. Thấy thế hắn liền đen mặt, không chậm trễ giây nào giật lấy lá thư mà vò nát! Hắn tức giận không phải do

bị nhờ vả mà là cứ nghĩ đến cái viễn cảnh cậu và cô gái này tay trong tay hạnh phúc quả thực con mịa nó kinh tởm! Hấn tức sôi máu! Muốn lật bàn!!!!

Trước khi rời đi, hấn đã hẹn cô gái này vào ngày mai lại đến đây.

Ngày hôm sau, Vũ Vũ mới ngơ ngơ định bước vào lớp liền bị hấn túm lấy lôi đến trước mặt cô gái hôm qua.

Cậu quá bất ngờ, định ú ớ vài câu liền bị hấn bá đạo dùng môi khóa lại, bá đạo tuyên bố:

” Hoa đã có chậu. Và, chậu này thách bố con nhà nào dám đập! Hiểu chưa gái?”

Cô gái kia vẫn đang đần mặt cổ dùng não để phân tích vấn đề.

Còn cậu... ngượng chín mặt, ngồi xồm xuống ôm mặt...a... ngày nào hấn còn sống thì cậu tốt nhất là khỏi mơ có bạn gái đi.....

4. Chương 4

Trường THCS Mộc Hương:

Tại căng-tin:

” Này này, nghe tin gì chưa ?”- Nữ sinh 1.

” Tin gì? ” - Nữ sinh 2.

” Sở nam thần á! có bạn gái rồi!” - Nữ sinh 1.

” Con lợn gặm tỏi? Sao bà biết!!! Đừng nói linh tinh!!!”- Nữ sinh 3.

” Oanh mỹ nữ lớp 7B3 hôm qua được Sở nam thần hẹn ra gặp mà!!!”- Nữ sinh 1.

” À à cái này ai cũng biết nhưng sao? Chẳng lẽ cô ta là bạn gái của cậu ấy!!!”

” Không không!! Tổ có gián điệp theo sau cô ta, chỉ nhìn thấy anh ấy hôn ai đó trước mặt cô ta.... cơ mà.... hình như là nam hay sao ý...”- Nữ sinh 1 ngập ngừng.

” Ăn nói hàm hồ! Sở đại nhân không thể là gay!”

” Hôm qua tui có chứng kiến đó! Tui vẫn nhớ mang máng cái mặt người đó! Nhưng mà cái người anh ấy hôn nhìn dễ thương lắm mỗi tội tóc ngắn, ngực lại phẳng.... chắc là tomboy!...Không thể là nam được!!!! Sở anh yêu của tui phải để tui bé!”- Gay sinh 1 nhảy vào nhập hội.

“Huhuhu.. Tuôi không muốn sống nữa!” - Nữ sinh 1,2,3,4....

“....bla...blo...”

Vũ Vũ ngồi đằng sau vội kéo kéo mũ xuống, gấp gấp ăn cho xong bữa trưa.

Từ cái hôm hấn đưa ra tuyên bố bá đạo ấy, Vũ Vũ đã thẩm thía cái câu ” ăn không ngon, ngủ không yên“! Mỗi ngày đến ăn ở căng-tin là một cực hình đối với cậu! Ngày nào cũng như ngày nào, chủ đề đầu tiên của mấy buổi thảo sẽ là ” Người yêu của Sở nam thần” và bé mạc sẽ là câu ” Quyết tìm cho ra để xác định giới tính“, đáng sợ hơn sẽ là ” Quyết tìm cho ra rồi dần cho ra bã“, ” Hủy hoại dung nhan của nó! Ép nó chia tay! Sở lão đại sẽ lại độc thân vui vẻ“, ” Thay trời hành đạo! Diệt yêu tinh quấy rầy Lãnh soái!“,.....!!!! Đây! Hời sao nghe xong mấy câu này cậu nuốt không trôi cơm!

Vì là người thân với Vương Lãnh nhất nên Vũ Vũ luôn là đối tượng bị tình nghi số 1! Nếu trước kia, tin nhắn trong điện thoại của cậu có 100 tin thì 90 sẽ là của tổng đài! Thì bây giờ, điện thoại của cậu tràn ngập tin nhắn muốn hỏi thông tin đời tư của hấn, số tin này đã lên đến con số 1000! Hộp thư của cậu chật

ních, quá tải! Tổng đài mất công ăn việc làm, chẳng thể gửi tin thêm! Đây! Thế thôi chưa đủ! Đến đêm hôm khuya khoắt, cậu đang tính đi ngủ thì cái điện thoại lại reo lên!!! A! Khủng bố tin nhắn chưa đủ lại còn chơi cả gọi điện, làm cậu chẳng thể ngủ nổi!

Vậy đây... cậu bắt đầu ghét con gái đến cực điểm rồi... chỉ vì cái tên ác ma quái dị này mà hại cả sinh linh nhỏ bé là cậu..a... Các người hay lắm...Vũ nhục tinh thần tôi còn chưa đủ thỏa mãn thú tính đúng không? Có nhất thiết phải vũ nhục cả cái dạ dày của tôi không? Tôi sống ngày nào các người sẽ vũ nhục tôi ngày đấy đúng không? Vũ nhục từ trong ra ngoài đúng không? ĐÚNG KHÔNGGGGGG!?! CHÍNH XÁC!!!

Cậu sợ lắm rồi! Sắp trầm cảm rồi! Chắc phải dùng mộng tưởng để giải thoát khỏi thực tại nghiệt ngã quá...

Để sống yên ổn, cậu bắt đầu thực hiện chính sách mới, mang tên " Định luật bảo toàn tính mạng" cụ thể nội dung là:

- Hủy bỏ hiệp định, tự thân đến trường thật sớm, phải đầy đủ tư trang để che dấu bản thân!(Đúng! Nếu không sẽ bị úp sọt=> mất mạng! Phải giữ ý chí sắt đá! Không được mềm lòng trước hấn!).

- Ăn nhanh, gọn, lẹ. Phải làm ngơ trước mọi lời đàm tiếu! (Đúng vậy! Nếu không tinh thần sẽ khủng hoảng! Não nổ tung=> mất mạng! Đúng rồi! Người hấn hôn không phải mình! Là cái cột điện! Đúng! Là cái cột điện!) [T/g: bình tâm nào bạn nhỏ, hoảng quá rồi đấy :)))].

- Đổi bàn, ngồi góc lớp, không được liếc nhìn hấn, cách xa 100m! (Đúng! Không được nhìn hấn! Nhìn hấn xong sẽ không đủ ý chí theo đuổi kế hoạch=> mất mạng).

-(Các điều khoản còn thiếu sẽ được bổ sung sau, có hiệu lực từ giây phút hấn hôn mình... Không! Hấn hôn cái cột điện!).

Vũ Vũ nhờ thực hiện đúng theo kế hoạch nên tạm thời áp lực được giảm đi nhiều rồi... cơ mà... cái cảm giác cô đơn lại ủa về rồi, thiếu cái véo má, mấy câu châm chọc của hấn... cuộc sống của cậu vẫn tiếp diễn.... cái cuộc sống này nhàn nhã y hệt ước muốn ban đầu của cậu... nhưng bây giờ, cậu thấy cái cuộc sống nhàn nhã này sao kinh dị quá... chả khác gì ngày nào cũng nhai mỗi cơm trắng. Sự xuất hiện của hấn làm xáo trộn hết tất cả...Cậu tự hỏi liệu hấn sẽ lại bỏ quên mình không? Mình sẽ lại hối hận chạy theo hấn sao?... sẽ không... mì còn trẻ! Mì muốn sống tiếp! Mì muốn....pạt tyyy!....

" Oy! Suy nghĩ cái gì mà trầm tư thế?"

Cái chất giọng lạnh lạnh này không phải của hấn. Cậu bắt ngờ ngược lên, đập vào mắt cậu là... là... thiên sứ a!!!! Người gì đẹp dữ vậy!!!!... khoan khoan!! Thiên sứ ở đây thì thì... cậu thắng rồi sao!!! Đùng nha! Cậu vẫn chưa xem hết Naruto! Conan vẫn chưa ra tập cuối! Cậu chưa từng trải nghiệm cảm giác quấy trên nóc nhà rồi bắt con gà! Noooooo!!!!..

" Làm ơn suy nghĩ gì thì đừng nói huych toẹt ra vậy..."

" Xin lỗi... tại cậu đẹp quá..."- Vũ Vũ nhỏ giọng.

" Ahihhi~ không sao cứ khen tiếp đi ahahaha....e hèm... cậu là Vũ Vũ?"

Lại là fan của hấn sao?... miễn đi nha... tôi sợ rồi!

" Không phải!" - Cậu vội vã bê khay thức ăn rời đi.

" Đây! Tôi biết cậu nghĩ tôi là fan của Lạnh! Cơ mà không phải đâu! Đây...này...đứng lại!"

Thấy Vũ Vũ rời đi, Mục Dương Lâm khẽ cười thầm! Quả là cậu bé thú vị a!

Tiếp nối là tiếng hú hét của nữ sinh, bỏ bớt tạp âm sẽ là:

" Cái anh vừa nói chuyện với cậu trùm mũ kia là học sinh mới chuyển đến trường ta đó!" - Nữ sinh 1.

" Tên là Mục Dương Lâm ý hả! Hình như mới về nước liền chuyển sang trường chúng ta!"- Gay sinh 1.

" Lại nam thần!!!!!!"- Nữ sinh 2.

” Theo nguồn tin mới điều tra này! Lâm vừa là bạn thân, vừa là kẻ thù với Sở lão đại đó!”.....

5. Chương 5

Vũ Vũ từ hôm nay có thể đến trường một cách dàng hoàng nhất!

Hở? Vì sao á? Vì mọi tin đồn về bạn gái của Lãnh Vương vào một ngày đẹp trời, không nắng, không mưa, không mây, không gió đã bị dập tắt không dấu vết!

Thay vào đó chính là hot boy mới chuyển đến trường cậu... tên là Gỗ Mục hay cái gì Lâm Nhâm... Linh Dương... ách.... bất quá... cậu không có để ý nhiều...

Mà thôi kệ đi a! Phải sống hết mình! Quẩy hết mình! Phải bù đắp cho tấm thân.. lộn... cho tinh thần và cái dạ dày đã bị ngược đãi thê thảm này!

... Ô mà... chắc có lẽ vẫn phải về chỗ cũ ngồi chung với hần thôi... Bất quá, cậu sẽ đối mặt với hần sao đây???

Trong đầu cậu lóe ra bao viễn cảnh:

1- Hần sẽ lại ghê lạnh mình!....Chắc không đâu.. chiều này hần xài rồi!

2- Thăng tay phang cho mình một phát!... Thế còn đỡ hơn trường hợp (1) nhưng mà... Hần chỉ cần cho mình 1 hit thì.... mình sẽ đáp chiếu chắc luôn! Không được! Mị còn trẻ! Mị muốn sống tiếp! Mị muốn pạt tyyy!!!

Cậu vò đầu bứt tai vắt não suy nghĩ. Trông có vẻ là đang suy nghĩ một thuyết học thâm sâu nào đó.... ai ngờ lại chỉ là thứ nhảm ruồi a

Nhưng mà bạn nhỏ Vũ Vũ a! Hôm nay hần không có đi học!

A

mất công tốn một đồng chất xám xong lại đổ xuống sông, xuống biển! Ác ma chết tiệt!

” Vũ Vũ! Em có nghe tôi nói gì không!” - Giáo viên gõ thước xuống bàn của cậu.

” A... vâng...” - Cậu suýt rớt tim ra ngoài.

” Tôi hỏi vở bài tập sinh của em đâu?”

” Vở bài tập sinh a...” Chết tiệt! Hần ta cướp vở của mình cả tuần rồi không trả! Chết tiệt!!! ” Ách... cô à...”

” Sao?”

” Chả là... ách... cô biết đó... mẹ em mệnh hỏa... bố em mệnh thủy. Cô biết là thủy hỏa khắc nhau đúng không! Đây chính là vấn đề! Cơ mà em mệ-

” Trả lời thẳng vấn đề cho tôi! Không phải câu giờ! Quên đúng không?”

” A... vâng“- Cậu rơm rớm nước mắt ” Em cũng đâu có...hic...muốn như vậy.. hic... do bất đắc dĩ..” cậu ngược lên nhìn giáo viên với ánh mắt tràn ngập ủy khuất.

” Lại chiều này... mai đầu tiết 2 nộp cho tôi!” - Giáo viên dù biết rơi vào khổ nhục kế của cậu, nhưng đúng là cậu dễ thương quá... không nở phạt... trừ bỏ cái khoản khôn lỏi ra.

” Hức...c.. em biết là cô sẽ hiểu và thông cảm cho em mà... em biết cô là cung xử nữ dịu dà-” yeahhhh!!!! Chủ nghĩa moe đã chiến thắng!!!

” Thôi! Nín cho tôi! Mở vở học bài mới.”

” Reng, reng, reng”

Kết thúc tiết cuối của buổi sáng, cậu vươn hai tay đã mỏi nhúc, xoa xoa cái bụng đang biếu tình. A! Xin lỗi đã ngược mày một màn thê thảm nha! Căng-tin thẳng tiến!

Vũ Vũ hí hửng bê suất cơm đầy ắp ra bàn ăn. Nhìn bữa trưa đầy ắp thức ăn, cậu không khỏi chua xót! A! Lâu rồi chưa được ăn một bữa hoành tráng thế này! Phải tận hưởng a!

” Cậu thích ăn đùi gà không? Cho này.”

” Có! có!” Người gì mà tốt thế không biết!

Chờ chờ đã! Cái giọng này quen lắm nha! A! Lại là cái thằng ở căng-tin!

Cảm thấy nguy hiểm, Vũ Vũ đứng lên đang tính rời đi lại bị người nọ giữ lại.

” Bạn học Vũ Vũ a! Tôi chỉ muốn nói chuyện thôi mà, nào nào ngồi xuống đi tôi cho đùi cậu ăn!” - Dương Lâm biết chắc cậu sẽ phản ứng như vậy nên đã chuẩn bị trước.

Vũ Vũ tay bị giữ cứng, không thể bật lại đành hậm hực ngồi xuống! Đâu phụng!

” Này này! tôi nói nhé! Itachi* là nhất luôn anh thấy đúng không!!! Tôi không ngờ anh lại trùng nhiều sở thích với tôi như thế!” - Vũ Vũ vui vẻ vừa uống Coca vừa cười nói.

” Cứ uống từ từ, tôi trả, ăn thoải mái đi!” - Dương Lâm miệng cười nhưng lòng không cười! Lâm không can tâm a! Cứ nhìn số tiền cầm đi trong ví bị bốc hơi hơn nửa lại xót lòng! Ai biết nhìn cậu nhóc này nhỏ nhắn vậy mà mà ăn nhiều dữ dội quá đi! Mà thái độ của cậu phải gọi là quay như chong chóng! Sao lúc được đùi đồ ăn lại vui vẻ đến vậy! Bóc lột người khác là sở thích của cậu ta sao?!

” À, anh tên gì?”

” Mục Dương Lâm... cậu không biết tôi sao?”

” À Gõ Mục, biết chút ít.” Cậu dừng ăn ” Chờ đã! Tôi quên chưa hỏi! Sao anh lại bắt chuyện với tôi? Sao biết cả tên tôi!?”

” Tiện nói đến đây. Cậu biết đây tôi là bạn của Lãnh. Tôi biết cậu là ” vợ” cậu ấy! Hắc hắc!!”

” Xùy xùy! chỉ là trò chơi nhảm nhí thôi! Miễn đi, tôi không gay...” - Cậu lấy dưa chọc chọc lên miếng đùi gà, ngáp ngừng:” Bất quá... không ưa lũ con gái...”

Thấy cậu như vậy, Dương Lâm bật cười:” Hừm... mà này, hôm nay Lãnh nghỉ đúng không? Nghe nói là hần ốm, chắc, từ khi nào cậu ta yếu đuối thế... cậu có muốn đi thăm Lãnh với tôi không?”

Vũ Vũ toan trả lời ” Không” liền bị hình ảnh quyển vở bài tập bị hần giật mất đập vào đầu.

” Có!” - Cậu đập tay xuống bàn.

” Uy uy, quá khích lắm rồi đấy...”

Trường THCS Mộc Hương:

Cổng trường (tan học):

Vũ Vũ đứng đợi Dương Lâm ở cổng trường, đang ngáp thì quả xe Audi R8 V10 vụt qua cái ” vèo”, luồng khói bụi theo sau nhồi hết vào miệng cậu.

” Khụ, khụ.... Phắc!” - Vũ Vũ lườm cái siêu xe. Đẹp vler!

” Phụt! Cho chừa cái tội ngáp không che miệng, lên xe đi.” Dương Lâm vẫy tay với cậu.

Ngay lập tức đám nữ sinh xì xào bàn tán.

” Này cái bạn kia là người Lãnh soái hôn đó!! Tôi nhớ rõ mặt mà! Không thể sai được!” - Gay sinh 1.

” Đó là Thu Vũ Vũ bạn thân của Lãnh mà! Cậu có nhầm không đó?”- Nữ sinh1.

” Đệt! sao chúng ta không nghĩ ra sớm hơn nhỉ!”- Nữ sinh 2.

“Xem kìa cậu ta quyến rũ anh Lãnh rồi lại nhảy sang anh Lâm!” ” Đồ hồ ly!.....bla...blo!” - Nữ sinh 3, 4, 4, ...

——AAAAAAA!!!! Mẹ ơi cứu con! Đời con bế mặc rồi!!!!

” Lên xe nhanh lên!”

Vũ Vũ ngồi trong xe, run cầm cập. Mai mình sẽ chết không toàn thân đúng không? bây.... bây giờ viết di chúc có..c..ó kịp không nhỉ?.... Nên...n...ên nhắn nhủ mẹ chôn theo 10 quyển Shin.... nếu mẹ lỡ đốt thì sao đây... không! Mẹ kẹt sĩ, tiếc tiền lắm... chắc sẽ bán đồng nát thôi!(t/g: thằng con mất dạy!) ... (đã lược 2000 chữ)

” Bác lái xe đến dinh thự họ Sở.”

” Vâng thưa cậu chủ.”

” Tada

Hôm nay tao miễn cưỡng đi thăm thằng dân đen như mày đó~ Hãy khóc đi! khóc đi đừng ngại ngần

”

” Mày về nước làm cái gì, bấm nút biến đi!” - Vương Lãnh nằm lì trên giường uể oải nói.

” Mày chắc không? Tao có dắt theo ” vợ” mày đó a~~ vào đi bé con~”

” Hả !!”- Vương Lãnh bật dậy.

Vũ Vũ rụt rè tiến vào. Không rét mà run.

” Tôi.... vợ đến.....”

” Vợ....về đi!”

* Itachi: Uchiha Itachi- một nhân vật trong Naruto.

6. Chương 6

Sở Vương Lãnh sinh ra là một

kinh hỉ quá lớn cho Sở Vương Chi. Lão ngót 40 mới được bế bồng thằng con trai a! Lão có thể cười thêm nhiều vợ để sinh con trai, nhưng không! Lão đã thề suốt đời này chỉ yêu một mình mẹ của Lãnh!

Ai mà biết... cái ngày đưa con trai chào đời cũng là ngày người phụ nữ lão yêu nhất rời xa lão. Lão đau lắm chứ... nhưng biết sao được... người đã mất đâu thể trở về... vả lại... người mẹ ấy thà hi sinh mình, quyết giữ lấy con trai.

Vì người phụ nữ ấy hiểu lão thích đứa con này nhiều lắm.... suốt hơn 9 tháng lão không hề rời bà nửa bước... miệng luôn gọi con ơi con à.... mới biết tin mang thai được mấy ngày mà lão đã đặt ra hơn chục cái tên...

Nén nỗi đau mất vợ, lão dồn hết tâm tư tình cảm vào đứa con này! Ngay từ khi sinh ra cho đến lúc lớn, lão không bao giờ dám chiều chuộng sinh hư nó! Lão luôn nghiêm khắc dạy dỗ bằng những đòn roi da đau rát!

Thế nên Lãnh ngoan lắm... nhưng tất cả chấm dứt vào năm Lãnh 10 tuổi, khi mà lão cưới thêm một người vợ và Lãnh có thêm 1 người em gái là con riêng của mẹ kế.

Vì câu nói bông đùa trêu ghẹo của một bạn học chơi thân với Lãnh, nó ngứa răng nói lớn:” Thằng mỗ còi mẹ!” Lãnh liền nổi khùng dần cho nó chảy máu đầu, may có Mục Dương Lâm nhảy vào can lại, vội đưa vào viện cấp cứu nên mới giữ lại cái mạng.

Lão điên tiết lắm! Cái thằng con mất nết! Mẹ mày đã vì mày nên phải chết! Lão Sở đã hứa với vợ sẽ dạy dỗ nó thật cẩn thận mà nó lại...! Lão xách cổ Lãnh nhốt trong phòng, liên tục quất roi da lên làn da non mịn của Lãnh.

” Ngày mai mày theo tao đi xin lỗi người ta ngay! Đồ mất dạy! Hư đốn!”

” Tại sao phải xin lỗi! Con không có sai! Tại nó hết!”

” Mày còn cãi trả!”

” Nó bảo con không có mẹ! Tại nó tự rước họa thôi!..ahahaha.... đánh đi! Đánh chết tôi đi! Tôi biết ông chẳng ưa gì tôi đâu! Tôi chỉ là con tốt trong cuộc đấu đá tranh giành quyền thừa kế tài sản của cái gia tộc này thôi đúng không!... cái gì mà ” cha chỉ yêu mình mẹ con thôi, phải ngoan nhé...” kinh tởm quá đi! Yêu cái con khỉ! Yêu mẹ tôi mà lại đi lấy con đàn bà kia à!”

” Câm miệng!” - Lão thẳng tay giáng cho Lãnh cái tát.

” ahahahahahaha....”

Lão đâu có yêu gì người phụ nữ mới cưới đâu... lão chỉ muốn Lãnh có thêm một người em để nó bớt buồn tủi mà thôi...

Sở Vương Lãnh nghỉ học, tự nhốt mình 2 năm trong phòng.

Lần thứ 2 đi học lại, Lãnh chuyển đến một trường bình dân. Dương Lâm cũng tính chuyển đến học cùng thì bị tổng đi du học.

Ở đây, một là kẻ thù, 2 là người không quan hệ, tuyệt đối không có ” bạn”. Hắn căm ghét tất thấy. Cho đến khi.... bước vào lớp học mới.

Nhìn về phía bàn còn trống một chỗ, bên cạnh là một cậu bé đang cúi gằm mặt xuống, tay che mặt. Hơi ẩm từ 2 bàn tay làm 2 má cậu bé đỏ ửng, xuyên qua những kẽ tay, Lãnh thấy làn môi hồng phấn đang run run... chạm vào sẽ mềm lắm nhỉ?

Hắn vô thức áp tay lên ngực, tim hắn đập mạnh,... cái quái gì vậy!!!!

Ngồi cạnh cậu bé ấy cũng được một thời gian mà cậu ta chưa hề nhìn mình một lần chứ đừng nói đến bắt chuyện! Tại sao chứ!

” Khổ cho Vũ Vũ rồi! Ngồi cạnh ác ma mới đáng chứ!”

” Eo! Cái tên Lãnh kia đánh người suýt chết nên mới chuyển đến đây, ai mà chẳng sợ cơ chứ!”

Bỏ qua những lời bàn tán nhảm nhí, hắn nghiêng đầu nhìn cậu... a... cậu ngủ gật, cái mắt lim dim, cái môi hơi chu lên, làn mi cong vênh... dễ... dễ thương quá!!! Giấy! giấy đâu! (t/g: không có ý gì đâu nhưng mà, giấy để lau máu mũi thôi nhé :))) hắc hắc)

Chờ! Chờ đã! Sao mình lại nghĩ một thằng đực rựa dễ thương chứ! Không! Không ổn tí nào!

Vũ Vũ tỉnh đã lâu, hé mắt ti hí một tý liền thấy hắn nhìn mình chăm chú! Quá sợ hãi cậu không dám mở mắt luôn! Mẹ diiii cứu connn!

Bạn học bàn trên thấy Vũ Vũ ngủ gật đang tính đứng dậy mách giáo viên! Ai dè vừa nhấc mông một cái, Lãnh Vương không thương tiếc đá mạnh vào ghế, thành ghế đập vào ass bạn nhỏ....ba chấm...

Lãnh biết Vũ Vũ sợ mình nên đã kìm nén không đập chết hết mấy phần tử ngứa đòn rồi...

Nhưng mà! Làm gì mà không THỐN! Thốn lắm! Quá thốn đi! Khi mà... chúng nó đâu có hiểu ý tốt của Sở lão đại đâu! Còn gọi thêm đồng đảng úp sọt đánh hội đồng cơ! Nhưng mà, 2 năm ông đây ở nhà không phải để chơi nhè mấy ku! Học hết chương trình lớp 12 rồi học hết tài nghệ của lão thầy dạy Karate đạt huy chương vàng toàn quốc nhé!

Sự tàn bạo của Lãnh ngày một tăng.... Ặc! Nguy! Thế này Vũ Vũ càng sợ mình hơn thôi!!!!

Cũng may, nhờ đứa em gái không cùng cha cũng chả cùng mẹ, hấn mới tiếp cận được Vũ Vũ! Phải nắm chắc cơ hội này!!!! Yeahhhh!!! [T/g: ôi hình tượng của bạn Lãnh....]

Đưa ra những yêu cầu vô lý để trêu tức Vũ Vũ đã thành một thói quen của Lãnh. Nhượng hết đồng bài tập cho cậu làm rồi chậm rãi ngắm nhìn cậu trợn mắt, phồng má cắn cùi làm... moe chết con rồi!!! Cứ chọc cho bé cún này tức giận mà không dám xù lông tỏ thái độ.....vui phải biết!!

Hấn khá là hối hận khi thử bỏ bơ cậu một thời gian, thấy cậu khóc mà lòng cứ nghẹn lại, quá đau lòng.....

Cho đến cái khoảnh khắc vì lá thư tình kia mà nổi điên lên.... hấn biết.... hấn đang ghen... hấn đã trót yêu cậu rồi! Không!... đã yêu từ cái nhìn đầu tiên rồi!

... Hề thấy cậu.... hấn chỉ muốn vồ đến cắn ngấu nghiến cánh môi mềm mại ấy... nhưng.. như vậy em ấy sẽ sợ... sẽ chạy trốn khỏi mình... Không! Em ấy không thể! Mình sẽ nhốt em ấy lại... tốt nhất là đánh gãy 2 chân cho khỏi chạy! Đôi mắt cún con đen lấy đẹp quá.... có nên móc ra cất đi không!.... Chết tiệt!!! Mình đang suy nghĩ cái quái gì vậy! Điên mất thôi!!!

Hấn biết cậu tránh xa hấn cũng vì lũ fan phiền phức, cũng tốt, hấn sẽ có thời gian điều chỉnh lại mình.

Hấn đem chuyện kể cho người bạn thân cận nhất - Mục Dương Lâm, ngập ngừng kể nể hết nửa ngày để rồi bị nó cười vào mặt! Phắc!

Lấy cớ ốm để nghỉ, hấn lăn lộn trên giường đấu tranh tâm lý mạnh mẽ! Ai ngờ cái thằng cầu bằng hữu lại mang em ấy đến đây!

” Tôi... vợ đến...”- Vũ Vũ ngập ngừng.

” Vợ... về đi!” Xin em! Tránh xa tôi! Tôi không chắc lúc này có thể kiềm chế lại không! Xin hãy cho tôi thời gian!

7. Chương 7

3 người trong 1 căn phòng kín.

Cậu giật mình. Bước đến gần hấn:

” Về chuyện mấy ngày qua... chồng biết đấy... không phải vợ cố ý... bắt quá...”

” Chồng hiểu... nhưng bây giờ tốt nhất là em nên tránh xa tôi ra!” - Hấn gắt lên.

Tại sao chứ!? Hiểu thì tại sao muốn tránh xa cậu!?... cậu không can tâm!!

Cậu bước đến gần hấn hơn thì hấn càng lùi lại.

” Cho em một lí do đi! Được không?”

” Em....em...”

Vương Lãnh ngồi gục xuống, vò đầu, ánh mắt bối rối.

Vũ Vũ đứng cách xa hấn 1m, chân trái hơi trùng xuống, ánh mắt ai oán.

Dương Lâm hết đứng lại ngồi xong lẩn qua lẩn lại trên sàn, cầm smartphone chụp lia lịa.

” Tốt lắm, diễn sâu ra phết đó nha... hừm... đầu mày ngẩng lên tí bố mới chụp rõ mặt được...” - Dương Lâm vừa nói vừa lộn qua lộn lại như siêu nhơn.(‘ ’)

.....

” Cạch”- tiếng cửa mở.

” Vèo” - Một đồng thịt không cánh mà bay thẳng từ phòng ra ngoài.

” Aaaaa... thăng chóa mày dám ra tay với tao! Mày hồn lăm rồi đi..” - Đồng thịt rất ủy khuất.

” RẦM!”- tiếng cửa đóng lại.

Không khí trong căn phòng kín quá u ám đi...

” Bụp! Bụp! Bụp!”- Tiếng đập cửa.

” Cạch“.....” RẦM!”

” Bụp! BỤP! BỤP!”

” Tao biết hết chuyện của mày rồi mở ra tao có cách giải-“..... ” ưm... ưm ... ỏ...ay... ày...a.. ồ.. ới...ói... ược!!”(bỏ tay mày ra bố mới nói được!).

Vũ Vũ vẫn giữ nguyên tư thế... bất quá, cậu còn đang tự hỏi mình đang làm cái con cá gì vậy? Nhìn về phía Lãnh, thấy hấn ghé sát tai gần môi Dương Lâm mà cậu thấy.... nóng trong người a! Cứ nhiên dám làm cái cử chỉ thân mật đó với người khác!.... Phải uống Dr.Thanh hạ hỏa!.... bất quá... tại sao... mình lại có ý nghĩ muốn chiếm hữu hấn vậy!(”)

” Đấy đấy! Cái bộ phim 8h tao bảo mày xem á! Cái phân đoạn đó mày cứ nói y hệt lời thoại nam chính cho tao!” - Dương Lâm tràn đầy tự tin, con ngươi xanh biếc ánh lên vẻ tin cậy như muốn nói:” Người huynh đệ hãy tin tưởng tôi!”.

Đặt trọn niềm tin cho cậu bằng hữu, hấn nhìn cậu, lên cao giọng:

” Trong cái trường này không thiếu gái theo tôi! Có lẽ cậu không biết... à~ nếu tôi không nói cậu cũng không bao giờ biết! Thật ra trong mắt tôi, đứa con gái trong sáng ngây thơ như cậu chỉ là thú vui nhất thời thôi! Biết thân biết phận đi! Tôi chán cậu rồi... tránh xa tôi xa!... học.. học” - Nói quá nhanh khiến hấn thở dốc.

1 giây... trôi qua.... 1 phút trôi qua... 10 phút trôi qua.

Vũ Vũ lặng im đã lâu, khẽ nói nhỏ:

” Ách... nhưng...”

” Tránh xa tôi ra!...học..

học” - Hấn vẫn thở dốc.

” Nhưng... em l-”

” Chẳng lẽ cậu chưa hiểu?”

” EM CHỈ MUỐN NÓI RẰNG EM LÀ CON TRAI!” - Cậu hét lên.

1 giây ngắn ngủi... 3 con người băng khuâng....

” Phụt! Móa ơi.... há há há.... hài chết con rồi.. óa há há!!!!” - Dương Lâm cười lăn cười bò... tay ôm con gấu bông ra sức ghì chặt.. miệng cắn tai con gấu đã lâu cũng nhả ra để giải phóng tiếng cười bị kìm nén...

” Em.. em... biết phá phong cảnh quá đi a!” Hấn lườm rách mặt Dương Lâm ” Mà được lắm!” - Lãnh then quá hóa giận.

” Nhưng... em...” Cậu bỗng mất thăng bằng ngã gục xuống, cố dùng sức tay chống lên mà không nổi, bất lực nằm sấp xuống sàn nhà ” Em.. em mệt quá.... đứm....g không nổi... nữa...”

Khoảnh khắc cậu ngã xuống hấn tưởng chừng tìm mình ngừng đập... như diên lao đến chỗ cậu:” Tạm thời nằm im anh xuống lấy điện thoại gọi bác sĩ!”

Thời gian là vàng! Hấn dùng hết sức bình sinh phi như bay xuống tầng dưới.

...A! Làm gì mà không THỐN! Quá hấp tấp hấn trượt chân... lộn từ đầu bậc thang đến cuối thang..

” Vương Lãnh!!!! Anh có sao khônggggg!!!!!!”

” Móa....há.....há!!!! Đứng im như thế cả tiếng đồng hồ không mỏi mới lạ... Cả mày nữa... ối mẹ ơi! Vỡ bụng mất... há... há... ặc... Vương Lãnh.... hức hức... tao đau bụng quá.... gọi xe cứu thương đến...a....huhuhu... tao không khép miệng lại được... đau quá Lãnh Ơi!!! LÃNNHHHHH!!!!”.

3 con người trong một phòng bệnh kín. Cả 3 không ai nói với ai lời nào... Vũ Vũ lặng lẽ gọt táo cho Vương Lãnh ăn.

Mục Dương Lâm ánh mắt u buồn... nghiêng nghiêng mái đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Cười rất nhạt:

” Đó là chiếc lá cuối cùng“...” Anh cứ tưởng là nhất định trong đêm vừa qua nó đã rụng. Anh nghe thấy gió thổi..a.. Hôm nay... à nhầm.. 1000 năm nữa nó sẽ rụng thôi và cùng lúc đó thì anh sẽ chết...”

Wương Lãnh đang nhai miếng táo vội nhả ra :” Vợ cắt đứt sinh mệnh sống của nó cho chồng!”

Như thể không cần Lãnh nói Vũ Vũ cũng sẽ làm, ngay lập tức cậu phi con dao nhọn hoắt về phía ” Chiếc lá cuối cùng”. Xời! Chuẩn đến từng mi-li-mét! Chiếc Lá Cô Đơn nhẹ nhàng hạ cánh xuống đất

~” Hức! Vũ Vũ em ác lắm!!!!” - Vừa bị cắt đứt “hi vọng sống” Dương Lâm rất uất ức a!

” Cạch” cửa phòng bệnh mở, một đám vệ sĩ cao to lực lưỡng bước vào.

” Cậu chủ Lâm, ông chủ kêu cậu về, đừng làm phiền cậu Lãnh.”

Dương Lâm á khẩu, ném cái nhìn sắc mùi thuốc súng về phía Lãnh và bị Lãnh bơ đẹp.

” Vương Lãnh!... mày được lắm..”l (;) l

Chỉ còn 2 người trong căn phòng kín.

” Vậy bây giờ...”- Vũ Vũ mở lời.

” Bây giờ anh sẽ nói điều này cho em nghe... nhưng xin em... đừng sợ hãi anh... đừng... ghét bỏ anh...”

” Có phải đúng thật là trong mắt anh, em chỉ là....thứ vui giết thời gian đúng không?!” Xin anh hãy nói ” Không”.... em không biết tại sao mình lại muốn vậy... đúng ra thì ngoài là thứ mua vui cho anh thì em chẳng là gì cả... nhưng..... em không muốn....

” Đúng thế...”

Từng chữ hần nói ra như con dao sắc lẹm đâm thẳng vào trái tim mỏng manh của cậu....A? Mình nghe nhầm phải không? nghe nhầm đúng không?..... ” tách ” tách”... a... là tiếng trái tim này vỡ vụn hay là cậu... lại khóc rồi.....

Không! Mình.... sẽ... khô...ng khó..c mà! Chẳng tội gì phải khóc cả! Đó... đó... là sự thật hiển nhiên a.... Chẳng lẽ mình muốn nghe câu gì đó khác sao?... đáp án quá rõ rồi! Mình còn mong chờ gì đây....a.... không được khóc tôi ơi!..tim mình.. đau quá... tại sao lại đau đến vậy? Tại sao lại khóc vì hần?.. Yêu?.. hả? Yêu???

Không được!. mình.....mình phải rời khỏi đây...

Vũ Vũ vội vàng đứng dậy. Lão đảo bước đi... cậu bước đi ngày càng nhanh...

” Vũ Vũ! Em đứng lại!!!”

” Vũ Vũ!!!!”

” loảng xoảng“... ”A...”

Tiếng đồ vật rơi xuống làm cậu giật mình. Quay đầu lại, cậu thấy giỏ trái cây vươn vãi đầy ra nền gạch cứng ngắt.... chiếc nạng bằng sắt trượt trên nền... thấy hần ngồi bệt xuống... môi mím chặt... gân xanh nổi đầy trên trán...

Cậu vội vã chạy lại đỡ hần dậy... bị hần ôm thật chặt. Đầu cậu tựa vào ngực hần, từng ngón tay thon dài của hần như muốn khắc thật sâu lên lưng cậu. Hần cố nén đau, gằn từng chữ:

” Em..em muốn đi đâu!” Chẳng lẽ em biết? Em ghé thăm tôi đến vậy sao?

” Muốn rời khỏi anh như đúng ý anh đó! Chẳng phải tôi chỉ là thứ đồ chơi chán ngắt sao!!!”

” Em nghe anh nói hết đã! Đúng là trước đây anh cố ép mình nghĩ rằng em chỉ là thứ đồ chơi nên nhất thời cảm thấy thích thú với em... nhưng không!... Không phải....Em... là người mà anh yêu! Em biết không? Ngay bây giờ! Nhìn thấy gương mặt ươn sũng này của em, em biết anh muốn làm gì không? Anh muốn đè em ra rồi... tóm lại là... anh sợ... anh sợ nếu làm như vậy em sẽ chán ghét anh.. rồi... em bỏ rơi anh thì anh phải biết làm sao đây?... Liệu em có đồng ý để anh đánh gãy 2 chân em... đánh cho em tàn tật chỉ có thể sống nhờ anh... chỉ là của riêng anh... không?... em thấy kinh tởm quá đúng không?... quá kinh tởm... anh bảo em tránh xa anh... nhưng nếu em tránh xa anh thật... để mà yêu một ai đó ngoài anh... anh không biết mình sẽ làm ra cái chuyện gì nữa đây?...”

Cậu quá ngạc nhiên, mở to mắt nhìn hần. Cậu ngạc nhiên không phải vì cậu sợ mà vì cậu thấy... lòng vui lạ thường.

” Anh... vừa nói.. anh.. yêu em?..”

” Không lẽ em chưa biết? Anh đã nói em là hoa có chủ! Là của anh rồi mà!... Em.. không ghé thăm anh sa...o?”

Cậu lắc đầu.

” Em nói này...”

” Sao?” Hần đưa tay quệt đi giọt lệ còn đọng ở hốc mắt cậu.

“... Em cũng mới biết thôi.... em cũng thích anh..”

” Hử -_- ??? Không phải yêu à!!!! Anh không có thích em nha!! Anh yêu em!!!!” [t/g: móa... nói không ngượng miệng à _.]

” Mẹ em bảo cưới rồi thì mới yêu nhau thôi! Còn bây giờ thì chỉ thích thôi... bắt quá em thừa biết mẹ em lừa bịp trẻ ranh!.. Lạnh à...“- Cậu rúc sâu vào lồng ngực ấm nóng của hần, thủ thủ :” Quên mất! Chồng à! Em yêu anh...”

Cậu ngẩng lên liền bắt gặp hần đang chậm rãi cúi xuống.

Hai người hôn thật sâu, cậu vùi đầu vào hõm vai hần:” Đừng có mà gần gũi với Dương Lâm quá nha! Em ghen đó!... nhưng mà nền lạnh quá... lên giường nằm cho ấm được không?...”

Hắn biết ý cậu là đúng chuẩn nghĩa đen nhưng mà hắn sống lâu hơn cậu 2 năm a! Không khỏi liên tưởng đến cảnh tượng nào đó mà ai-cũng-biết.l (// //) l

8. Chương 8

Sau khi chính thức làm người yêu. Vui thì vui đấy nhưng mà...

” Chồng Lành à!”- Vũ Vũ đang cau mày dăm lưng cho hắn.

“Sao vợ?”

” Đến trường... có thể giả vờ là bạn bình thường được... không?”

” Tại sao?... em sợ?”

Vũ Vũ ra sức gật đầu. Vương Lành kéo cậu ngồi trong lòng, cắn má cậu.

” Aaaa~”..... sặc! Đó là rên sao!!! Mình mà rên ra cái tiếng đó sao!!! Cậu trợn mắt nhìn hắn.

“Anh là cậu à!!!”

” Rất tiếc phải thông báo cho vợ yêu a! Em đã mắc bệnh dại!”

” Dại gì!!!?”

Hắn lại cắn bên má còn lại của cậu.

” Dại trai!.... hừm... xem em kia mê anh lắm rồi đúng không?”

Vũ Vũ phồng má ầm ức, ... () mê! Mê! Mê cái em gái nhà anh ý mà mê!.

” Đồ... đồ cầu đàn!!!”(’)

” Hjhjhj! Đồ ngốc!”

” Em cầu chết anh!!! Đờ lyyyyyy! Móng vuốt của siêu nhơn Gao đỏ đây!”

” Răng nanh của Gao sói bạc đây! ngao ô ~”

” Á đau!!! sói bạc con khỉ! Chó bạc thì có!!!”

Trường THCS Mộc Hương:

” Xem kìa con hồ ly đến trường rồi!! kìa đằng sau còn là anh Lành nữa cơ chứ!” - Gay sinh 1.

” Đồ mặt dày!”- Nữ sinh1.

” Tôi thấy sợ bọn con trai bây giờ quá! lươn lẹo lằng lờ kinh dị!”

” Bla...blo...”

Vũ Vũ bủn rủn cả người, tay nhéo nhéo cánh tay của Vương Lành:“Anh giải thích cho họ đi... em chưa muốn chết a!”

Hắn nhếch miệng tạo nên hình cung tuyệt đẹp, bắt lấy tay cậu kéo đi, đám đông tụ lại thấy 2 người đi đến tự khắc đứng ra 2 phía để trống một lối ở giữa.

” Này!!! Anh làm cái gì thế!!!”

” Trật tự! Đây, hôm nay tôi nói cho mấy người biết em ấy chính xác là vợ của tôi.” Hấn một tay ôm lấy cậu, tay kia lấy ra con dao nhỏ có chuôi vàng được khắc tinh xảo, chĩa thẳng dao về phía nữ sinh 1 :” Nếu mấy người cảm thấy ngứa mắt, lại đây lão đại này miễn phí khám mắt luôn nhé! Khoét luôn mắt chúng mày cho khỏi ngứa! Còn cái miệng không giữ nổi mấy lời chó cắn thì lão đây rạch toạc ra nói cho nhiều thêm nhé!”

Nữ sinh 1 ngất ngay tại chỗ. Tất cả cúi rạp đầu lại, không rét mà run. Quả là khí phách của đại ác ma a!!!!

Hấn cười ra mặt, nâng cằm cậu.

” Đây! Chồng giỏi không? Đúng ý vợ luôn nhé! Về sau không phải sợ bố con nhà nào hết!!”

... () giỏi! Giỏi cái em gái nhà anh ý mà giỏi!! Anh hại đời tôi rồiiiii!!!

Vũ Vũ mấy ngày nay vui đầu vào ôn thi, thân thể vốn đã gầy nay còn gầy hơn. Ánh mắt lơ đãng, viền mắt thâm đen, theo Vũ Vũ thì như vậy trông cậu vẫn đáng yêu giống mấy bé gấu trúc... nhưng mà Vũ Vũ à ! Y hệt như vừa bị đâm thì có! Hai má cậu hóp lại, cánh môi cũng không còn hồng hào như mọi khi..... thảm họa!!! Là thảm họa a!!!

” Vũ Vũ!! Đây Vũ Vũ!!” - Hấn lay lay cậu dậy.

” Ừ... ừ... ừ... ừ... trật tự cho bố ngủ nào~” - Cậu gạt cánh tay của hấn đang làm phiền giấc ngủ êm đềm của cậu.

” Càng chiều càng hư rồi! Dám xưng ” bố” với cả anh cơ à?”

Hấn lắc đầu, nhu nhu thái dương, khề thở dài.

Hấn áp lòng bàn tay của mình lên vầng trán nhỏ xinh của cậu.

Chết! Nóng quá! Em ấy sốt sao? Mấy hôm nay thi cử thế nào mà nhìn không ra cái dạng gì thế này??? Y hệt mấy đứa nghiện!

” Em thưa cô!”

” Sao Lành?”

” Bạn Vũ Vũ sốt cao quá, em đưa bạn ấy về!”

Hấn nói vậy để thông báo chứ cũng không phải xin phép gì, không đợi giáo viên trả lời, hấn liền vợ đại đồng sách trong ngăn bàn nhét vào cặp cậu.

” Nào nào, ngoan ngoan để chồng công...”

” Ừm...” - Cậu thấy đầu óc mụ mị, mặc cho hấn điều khiển.

Nhẹ nhàng công lấy cậu, một tay giữ cậu, tay kia cầm cặp, hấn rời đi trong ánh mắt ngỡ ngàng của giáo viên. Trong nghề 20 năm nay, ai nói cho tôi biết đó chỉ là sự quan tâm thân thiết của 2 người bạn không????.

Lúc hấn ngẩng đầu lên thì mới nhận ra đã đến nhà mình. Lúc đưa cậu đi hấn không có nghĩ là đưa về nhà hấn. Bất quá theo bản năng mà thôi! Hắc hắc!!

Đặt cậu nằm lên giường mình (#ngưngđentối) rồi ngồi bên cạnh suy tư nửa ngày. Bây giờ làm gì ta? Gọi bác sĩ Trương đến?...Hoy! Lão ta sẽ trộm ngắm em ấy mất -_- nhưng mà em ấy sốt... làm gì đây???? Hấn thấy hối hận khi đưa Vũ Vũ về nhà mình rồi tự ngược tâm lý. Không! Có chết em ấy cũng phải chết trên giường mình... (T/g: ý bạn ấy là sốt có chết cũng phải chết trên cái giường của hấn..#ngưngđentối)ách.... điên quá....

” Minh là Lâm! Minh không bị câm! Thích âm thầm! Đang là một nam thần hâm mộ soái ca! Hãy học tập mình-”

Dương Lâm ngồi trong lớp đang trêu trai thì điện thoại reo. Lâm nhìn màn hình : Lãnh Bản Tính call.

” À nhô! Ăn nhon sê ô pi-cát-xô đi ô tô đâm vào cái b-”

” Nín ngay cho bố! Nếu mày sốt mày làm gì!?”

“.... đâm vào cái bô... à nhầm! Mày....mày lộn số hả?”

” Trả lời nhanh cho bố! Mày chậm giây nào khiến em ấy bỏ mạng tao thông chết mày!”

” Em ấy? Vũ Vũ hả?” - Hắc hắc có trò vui rồi a!!! ” Ừm... sao không sốt gg?”()

” Tao không tin mấy cái vớ vẩn, mày điếc hả? Trả lời!”

” Tin tao đi, đây, đầu tiên mày cởi áo em ấy ra để tỏa nhiệt....”

Hắn thực hành ngay và luôn.

Mù mắt ta rồi!!!! Thấm cảnh nên thơ trữ tình a!!! Hai nhũ hoa hồng đỏ mê người.

Tay bịt mũi, hắn ho khan ra lệnh nói tiếp.

Dương Lâm bầm bụng nén cười.

” Hừm...Quên mất! mày chuẩn bị chậu nước ấm lau khắp người em ý đi”

Hắn làm ngay và luôn. Hắn nhẹ nhàng dùng khăn lau khắp người cậu. ngắm nhìn làn da trắng mịn mềm mại trước mắt, hắn nuốt khan vài tiếng, trong người nhen nhóm lên ngọn lửa. Di chuyển đến nhũ hoa mê hồn, mọi giác quan của hắn được sử dụng hết công suất, lấy chiếc khăn ướt chà qua chà lại làm nó thêm ửng hồng thẹn thùng..... Đột!!!! sao mình biến thái được độ này vậy.!

Dương Lâm dường như đã đoán trước được, chỉ khẽ nói nhỏ:” Lau xong chưa thế? Để phanh áo lâu như vậy lạnh chết em ý giờ!.... Vũ Vũ bé nhỏ của cậu là trẻ vị thành niên a! Hơn nữa còn đang sốt cao nữa chứ!~ à cũng chẳng có ý gì đâu! Ahahaha ”))) coi như chưa nghe thấy tao nói gì là được... tự nhiên nhé bạn nhỏ ~ moamoa ta

9. Chương 9

[T/g: ăn kẹo ngọt đủ rồi, ăn kẹo gừng đi!]

Sở Vương Chi rất mệt mỗi sau 2 tiếng ngồi máy bay đáp về thành phố A, lão ngồi chễm chệ trên ghế.

” Chào cậu chủ!” - Một dãy người giúp việc cúi thấp đầu.

Vương Lãnh bước đi không nhanh không chậm đến trước mặt Vương Chi. Lông mày hắn cau lại hiện lên một rãnh nhỏ, hắn không nhìn lão, sự chán ghét thể hiện rất rõ trên khuôn mặt anh tuấn của hắn.

” Ông gọi tôi?”

Lão như một quả bom được hẹn giờ, hắn vừa xuất hiện, một mối bay sạch! Sự tức giận chiếm hữu tất cả. Lão cầm xấp ảnh được đặt ngay ngắn lên bàn, ném thẳng vào mặt hắn!

” Tất cả là sự thật!!!?”

Hắn hơi nghiêng đầu nhìn xấp ảnh rơi lả tả. Mỗi bức ảnh đều ghi lại cử chỉ thân thiết của hắn với cậu.

Hắn đã cười... nụ cười chán ghét! Cái nụ cười sẽ không bao giờ Vũ Vũ biết ở hắn.

” Già quá mắt kém rồi à? Cần tôi đưa đi bệnh viện không? Sao không đi làm mấy ” việc bận” của ông đi, rảnh quá quản chuyện của tôi làm gì-”

” Chát!”

Lão ra tay không chậm giây nào! Từ nhỏ đến lớn đây là lần thứ 2 lão đánh Vương Lãnh!

Ai biết được ở cái tuổi 56 này lão lại ra tay mạnh đến vậy! Cậu bị tát mạnh, nhất thời mất thăng bằng ngã xuống. Giọt máu từ khóe miệng lặng lẽ rơi xuống thấm vào chiếc thảm trắng tinh!

Hắn gượng dậy, quay đầu nhỏ đi chiếc răng vừa bị đánh gãy. Rút ra chiếc khăn đen lau khóe miệng.

” Mày! Mày có còn là con tao không??? Cái thái độ của mày là sao? Hả? Lại nữa! Mày có biết nó là con trai không? Tao không có nhớ đã dạy mày thành cái dạng thế này! Mày! Mày có phải bị cái thằng bé kia lây bệnh không???”

Hắn không trả lời, vẫn chậm rãi lau máu.

Lão Vương Chi nổi khùng lao đến xô hắn ngã.

” Chát!”- Cái âm thanh điếng người của cái tát thứ 2 được vang lên.

” Mày trả lời ngay cho tao!”

Lần này lão ra tay mạnh hơn, má hắn in thật sâu dấu vết của 5 ngón tay.

“... Tôi có phải là con ông không á? Ông phải biết chứ hỏi tôi làm mẹ gì? Mà tôi không có bị mù giới tính, em ấy là con trai tôi thừa biết.... mà cái gì mà ” tao dạy mày” ? Cái éo gì thế? Ông dạy tôi cái gì? Cái sự giả tạo của ông hả? Xin lỗi nhé nó tởm lắm tôi không tiêu hóa được!.... à? Đúng là ông có dạy tôi đấy!!! Xem nào... à! Không! Ông nói ” Mai bố sẽ dạy con bài này..” xong rồi lại ” Xin lỗi bố bận quá, cố học nhé.“. Hừm... hóa ra là bạn te tổn hết con đàn bà này nhảy sang con đàn bà khác...ahaha...”

” Cám ơn!”

Lão rút thắt lưng ra, không ngại ngần ra sức đánh vào hắn.

” Hự.... ừm... xem nào? ... à.. hự... Ông bảo tôi có bệnh ý hả?... chắc tại lúc yêu mẹ tôi ông lại ong vờn bướm ghẹo với mấy ả đàn bà phở đèn đỏ đấy!! Xong.... rồi lại mang cái thân kinh tởm của ông về... rồi sinh ra tôi đấy! Ông....có thể mắng chửi tôi nhưng đừng có quay ra cắn em ấy nhé! Ahahahaha... Ông nghe đây! Ngày hôm nay tôi không đánh lại không phải vì tôi sợ ông! Tôi muốn cái đánh này của ông cắt đứt cái gọi là quan hệ cha con kinh tởm này đi! Đây là cái tôn trọng lớn nhất tôi dành cho ông! .”

Hắn càng nói, máu từ miệng hắn càng ứa ra. Chiếc thảm nhung trắng tinh lại được tô đỏ bởi máu của hắn.

Lão đánh hắn! Thực sự lúc hắn đến lão không hề có ý định này! Lão đã hết mực yêu chiều nó! Tại sao nó có thể nghĩ ông già này thành cái loại đáng khinh như vậy? Nó quá hỗn láo! Phải được dạy dỗ đến nơi đến chốn! Yên Hà em nói là phải dạy dỗ con nhẹ nhàng, nhưng em biết là anh không thể! Đặc biệt là Lãnh là con trai! Nó đang đi lạc hướng em ạ! Nói nó vài câu nó đã độc mồm độc miệng thế này thì không thể nhẹ nhàng với cái thứ như nó được!

” Bố!!! Dừng tay!!!” - Nhận được điện thoại từ người giúp việc, Lan Lan vội chạy đến, thấy cảnh tượng quá kinh dị này cô không khỏi hoảng hốt. [T/g: Từ chap 1, em gái của Vương Lãnh, nhắc lại, chắc chắn các chế quên ẻm ý rồi]

Mục Dương Lâm được Lan Lan gọi đến, được cô kể mọi chuyện liền cấp tốc chạy đến.

” Bác trai! Bình tĩnh! Nóng máu là cháy bugi!! Từ từ nói chuyện!!!!” - Lâm phải gồng sức lên mới giữ lại được cánh tay của lão Sở 56 tuổi từng trong hàng ngũ xuất sắc của quân đội.

” Mẹ, con về rồi!”

Vũ Vũ ngập ngừng bước vào nhà.

” Hôm nay có người gửi mẹ xấp ảnh này, đây, con xem đi!”

Bà Lưu Uyển Thanh ở cái tuổi 36 nhưng da dẻ vẫn nhẵn mịn, cặp mắt nâu, sự vui vẻ thường ngày bị thay thế bởi sắc mặt băng lãnh!

Vũ Vũ cầm xấp ảnh, tay run lên từng hồi, không dám ngược mặt lên.

” Nói với mẹ? Hai đứa chỉ là bạn bè thôi đúng không?”

Uyển Thanh hỏi cậu với ngữ điệu nhẹ nhàng nhưng khuôn mặt vẫn không đổi sắc!

” Mẹ à.... con.. xin lỗi..”

” Hai đứa chỉ là bạn thôi đúng không??? Xin lỗi cái gì chứ! Nào nào! Con trai của mẹ vẫn thích con gái đúng không? Mẹ nhớ hồi nhỏ con quý bé gái nhà bên lắm mà nhỉ!!?”

Vũ Vũ lúc này mới ngẩng lên nhìn bà, đôi mắt nâu như thể pha thêm màu đen,... đó là ánh mắt của sự tuyệt vọng.....

” Mẹ...con không muốn giấu mẹ nữa... con yêu Vương Lânh..!”

” Hả? Con nói linh tinh gì thế? Cậu ấy là con trai mà???”

” Mẹ... con xin lỗi...”

” Chia tay ngay!”

Bà hần giọng, giọng bà không quá lớn nhưng cũng đủ để đè chết tâm lý của cậu.

Hahahaha? Lânh à? Em biết là trong tình yêu sẽ có lúc khó khăn.... Em biết... tình yêu của hai thằng con trai sẽ càng khó khăn gấp bội!

” Mẹ... con biết mẹ sẽ nói như vậy... mẹ... có thể mua giúp con lọ thuốc ngủ liều nặng nhất không?... Con tệ quá nhỉ? Con sống 16 năm nay mà chưa thể giúp gì được cho bố mẹ... lại còn làm ra cái loại chuyện này. Bất quá nếu con sống con sẽ phải lựa chọn giữa mẹ và Lânh... Cái lựa chọn đó như thế là: Giữa cơm và Oxi con chọn cái nào? Chọn cơm cũng chết vì thiếu khí... Chọn khí cũng chết đói... mẹ! Mẹ hay là để con ra sông nhảy tự tử? Nếu chết trong nhà vợ vẫn hồn con sẽ bám dính lấy đây đây!... Ha-”

” Chát!”

Uyển Thanh cắn răng giáng cái tát lên mặt cậu.

Làn da mỏng manh đỏ ửng, mặt cậu tái nhợt. Hai con ngươi mở to. Mẹ đánh mình???? Mẹ thực sự đánh mình? Cậu quá bất ngờ! Từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ mẹ lại thượng cẳng chân hạ cẳng tay với cậu như vậy!

Nhìn cậu con trai còn đang đứng sững sờ, ánh mắt vô hồn, bà Thanh không khỏi đau lòng!

” Mẹ??? Mẹ đánh con? Con làm gì sai sao mẹ???...” khước mắt cậu hoen ướt ” Yêu là sai sao mẹ? Yêu con trai là sai chỉ vì con cũng là con trai?..... Mẹ... có lẽ mẹ đang kinh tởm con lắm đúng không??? Bây, bây giờ con... con sẽ biến mất khỏi mắt mẹ... để mẹ an tâm... cả đời này con chỉ có thể làm điều này cho mẹ thôi!”

Lòng trắng của mắt cậu nổi lên đầy tơ máu đỏ! Giọt nước mắt mặn chát lăn dài trên má, cậu vội quệt đi, chạy vội ra ngoài!.

” Vũ Vũ!! Con đi đâu!!! Đứng lại nghe mẹ nói!!! Này cẩn thận!!!!!! VŨ VŨ!!!!!!”

Cậu vô thức lao đi, đầu cậu trống rỗng.

” Ké..tttt..tttt”

Tia sáng chói lóa rọi thẳng mắt cậu.... cậu lấy tay che mặt..

” VŨ VŨ!!!!!!!!!!”

Cậu nghe thấy giọng mẹ mình dần dần nhỏ đi.... hình ảnh trước mắt cậu khép lại... a? Lại tình tiết xe đâm rồi đắp chiếu trong truyền thuyết đây à? Vũng nước đọng lại trên mắt cậu theo cái nhắm mắt cũng lăn xuống.... lăn rất chậm...

Sở Vương Lãnh, chắc bây giờ cái người kia cũng đã gửi ảnh cho bố anh rồi nhỉ? Anh có sợ.....đau không? Anh.....đã kể với em bố anh đánh anh ra sao rồi mà! Chỉ nghe thôi em cũng đã rợn cả người!!... Liệu....anh có chọn chia tay em không? Nếu như vậy anh sẽ không chịu đau đâu! Anh... sẽ có cuộc sống mới... hahaha....em có thể thấy được viễn cảnh ” Ngôi nhà hạnh phúc” của anh rồi... em

.... cũng sợ đau lắm! Hôm nay mẹ đánh em.... mẹ bảo em chia tay anh... anh biết không? Em đã không đồng ý!... giỏi không???... Sở Vương Lãnh... em yêu anh... tiếc là đời này em không thể nói với anh như vậy thêm nữa rồi.. Không biết liệu...anh sẽ dừng lại đợi em rồi mình cùng nhau đi trên con đường hoa hồng đầy gai nhọn này không?có lẽ phải dừng ảo tưởng ở đây thôi!...

Chào anh - Người con trai em đang yêu và sẽ mãi yêu!...

Vương Lãnh ngồi trong phòng, vây xung quanh là 4 bức tường đen.

” Rắc”

Hắn giật mình, phát hiện chiếc ly thủy tinh đầy cộp hấn đang cầm đã nứt một đường.

Vũ Vũ.... em bây giờ có ổn không? Đợi anh nhé! Nhất định phải đợi anh... Để anh đoán xem... chắc bây giờ đang ngồi lì trong phòng như anh rồi lăn ra khóc chứ gì? Hư thật! Chắc em chẳng nhớ anh đã nói không được khóc!.... Bất quá! Anh không giống em! Anh không rảnh ngồi khóc tu tu như em đâu! Đợi anh ra khỏi đây sẽ phạt em sau! Đợi... anh nhé?

-” Không biết liệu...anh sẽ dừng lại đợi em rồi mình cùng nhau đi trên con đường hoa hồng đầy gai nhọn này không?.. Nếu anh có đợi thì xin lỗi... em sợ không thể chạy theo anh được nữa rồi...”

-” Đợi anh nhé! Nhất định phải đợi anh...”

Hai con người, ai đợi ai? Còn có thể đợi được nữa không?...

10. Chương 10

Bầu trời dần bị bao phủ bởi những đám mây đen vô tình ghé chơi. Từng hạt mưa tí tách rơi, ngồi gần cửa sổ, hắn vươn tay đón lấy những hạt mưa nặng trĩu.

Lan Lan bưng bát cháo trắng đến.

” Anh... anh ăn chút gì đi...”

“.....”

” Anh à!..... ” Anh!!! Anh làm sao thế!! Tỉnh lại mau!!!”

Cách đó vài ngày.

Hắn vẫn tự giam mình lại.

” Bác Chi... cháu có thể nói chuyện với Lãnh một chút được không?”

” Ừ ừ...” Sở Vương Chi mệt mỏi phát tay.

Dương Lâm đứng trước cửa phòng Vương Lãnh. Đứng ngoài mà khí lạnh từ trong phòng tỏa ra ngoài khiến Lâm ớn lạnh.

” Vương Lãnh... tao có chuyện muốn nói... về Vũ Vũ...”

” Vào đi.”

Dương Lâm vận trên mình bộ comple đen cao cấp ngập ngừng đẩy cửa tiến vào.

Đập vào mắt cậu là hình ảnh hắc đang ngồi ngắm ảnh Vũ Vũ, tay cầm ly rượu vang đỏ nồng.

Ảnh Vũ Vũ everywhere!

” Mà muốn nói chuyện gì?”

Dương Lâm cố gắng lấy bình tĩnh, thấp giọng.

” Mà phải hứa với tao... sau khi nghe xong cấm mày nổi điên. Cấm mày đánh tao! Phải thật bình tĩnh cho bố!”

Hắc không đáp, hai con ngươi màu hổ phách dán chặt vào hình ảnh cậu đang cười.

” Vũ Vũ... em ấy...”

Nghe thấy tên Vũ Vũ hắc dừng lại, quay đầu nhìn Lâm.

” Em ấy.... này! Mà phải kìm nén nghe chưa!”

” Không nói thì biến!”

” Hôm nay... tao đến đám...t...ang... em ấy...”

” Choang!!!!”

Chiếc ly thủy tinh từ tay hắc bị buông lỏng rơi xuống đất.

” Tao đéo đùa đâu!... mày troll tao bao nhiêu lần tao éo để tâm! Nhưng mà mày dám lôi em ấy xa nói linh tinh đừng trách tao vô tình!!!”

Dương Lâm ngoác tay ra hiệu cho người hầu dọn.

” Tao đéo đùa! Mà nghe kĩ cho bố! Em ấy mất từ hôm qua rồi! Tao đến đây để đưa mày đến dự đám tang em ấy!”

” Cấm mồm!”

Dương Lâm bắt lực, rút điện thoại nhấn một dãy số rồi đưa cho hắc.

” Dương Lâm à con? Đã.... báo cho.... Lãnh .. biết... chứ..a?”

Hắc ngạc nhiên, đây đích thị là giọng của mẹ Vũ Vũ!

” Cô Thanh, là cháu.”

Uyển Thanh bên này sững sốt một hồi.

” Vương Lãnh.... bây giờ con có thể đến đây được...không?”

Hắc ném điện thoại cho Dương Lâm, lao vội ra ngoài.

” Cậu chủ! Chưa có lệnh của ông chủ cậu không thể đi!”

” Cút!”

” Cậu chủ! Đừng trách chúng tôi!”

Một đám vệ sĩ đứng sẵn trước cửa vây lấy hắc.

15p sau hấn bước ra khỏi nhà, đầu tóc rối mù, quần áo tả tơi.

” Lên xe nhanh!” - Vũ Vũ lái con xe Audi R8 V10 được dát vàng đến trước mặt hấn.

Bỏ lại đằng sau là 18 tên vệ sĩ cao to đang nằm vật vã trên mặt đất.

Chiếc xe dừng bánh trước cửa nhà Vũ Vũ.

Hấn bước xuống.... sững người.

Căn nhà ấm áp xinh đẹp ngày nào bây giờ đã bị những dải băng đen quấn lấy. Cửa nhà mở rộng, bên trong mọi người xếp hàng, ai nấy mặt mày trầm xuống, tất cả đều mặc đồ đen...

Họ làm cái gì vậy? Ai đó trả lời cho tôi được không?

” Lãnh, mày...vào đi.”

Không cần Dương Lâm nhắc, hấn đã bước vào rất nhanh. Cả gian phòng bị không khí u ám bao trùm.... tiếng nấc..... rồi tiếng khóc tràn lan...

.... Cái éo gì thế? Mấy người này khóc cái gì?

Hấn nhìn thẳng.... liền thấy khuôn mặt rạng ngời đang cười trong nắng của Vũ Vũ..... được in ra ảnh... được đóng khung...

....

Mắt hấn phủ đầy màu trắng... hấn khụy xuống. Ngây dại nhìn tấm ảnh trước mặt, bất giác chạy đến giật đi tấm ảnh ôm vào lòng, giật đi dải băng trắng. Thét lên.

” Tôi hỏi mấy người khóc cái gì? Hôm nay là ngày giỗ cha mẹ mấy người à? Giỗ tập thể hay sao mà xúm lại đây để gào?! Còn nữa? Thiếu gì ảnh mà lại để ảnh Vũ Vũ???!!!! Mấy người muốn em ấy chết sao???.... Vũ Vũ! VŨ VŨ đâu???”

Hấn ôm thật chặt tấm ảnh trong lòng, điên loạn lục tìm cậu.

Vũ Vũ em đâu rồi? Trả lời anh????!!!! Vũ Vũ!!....

Chiếc quan tài vàng ánh kim hiện ra trước mắt hấn! Hấn gồng sức đẩy nắp quan tài.

Hấn chết lặng.

Đó là Vũ Vũ.... Vũ Vũ nằm đó, hai mắt nhắm nghiền. Hàng mi cong chẳng hề động đậy.... Cậu vẫn như thế... vẫn xinh... nhưng sao cứ nằm im thế??

” Vũ Vũ em mê ngủ cũng phải có chừng mực! Dậy ngay cho anh!!!”

Hấn vươn tay định kéo lấy cậu liền bị Dương Lâm giữ lại lôi ra.

” Lãnh! Em ấy mất rồi!”

Hấn ra sức vươn tay đến Vũ Vũ...

” Này? Em nằm trong đó làm cái gì?... Em chỉ ngủ thôi đúng không?... Nếu.. nếu thế thì dậy ngay cho anh! Em có biết là em đang làm tim anh đau không? Dậy ngay!!! Nghe thấy không!!! VŨ VŨ!!!!”

Mọi người thấy hấn gồng sức, Dương Lâm dùng cả hai tay giữ lấy một tay của hấn mà sắp không trụ nổi liền xúm vào giữ lấy hấn.

Hấn bị đè chặt hai vai, ghì chặt hai chân, chỉ bất lực nằm úp xuống nền. Chỉ có thể cố ngẩng mặt lên, chỉ có thể giương hai con mắt nổi đầy tơ máu nhìn chiếc quan tài, chỉ có thể kìm lại những giọt nước mắt.

Tim hấn nhói lên từng hồi.... Đau quá!.... Cổ họng hấn khô rát....Trái tim của hấn bị bóp nghẹn như muốn vỡ ra... đau quá!

Hắn muốn nói! Muốn gọi tên cậu! Mà lại chẳng thể... Muốn vồ lấy cậu, ôm chặt cậu mà chẳng thể... Hắn sợ hãi! Sợ sẽ phải chấp nhận điều đó! Hắn không thể!! Thật sự không thể!!

Bất lực nằm im, tay phải giữ chặt lấy bên ngực trái... hắn dùng sức... bàn tay phải nắm chặt lấy vải áo... ghì chặt lấy da thịt... cứ thế mà ghì sâu... như thể muốn xoáy thật sâu vào lồng ngực... để moi tim ra... tốt nhất là ném nó đi! Hắn.. hắn không chịu được! Cái cảm giác trái tim bị giằng vò đến nát vụn từ từ này... thật đau....

Hắn khóc..... nhưng nước mắt chảy ngược vào trong... cái vị mặn chát lan tỏa.... lực phủ ngũ tạng của hắn quặn đau....

Vũ Vũ....Vũ Vũ..... Anh nói em đợi anh mà?... Em hư lắm.... sao không đợi anh??? Tại sao!!!

Thấy hắn nằm im, mọi người mới buông lỏng dựng hắn dậy.

Lưu Uyển Thanh đã chứng kiến tất cả, lúc này mới đến gần hắn.

" Vương Lãnh.... cô biết chuyện của hai đứa.... hôm nay Vũ Vũ..." nói đến đây bà Thanh không thể kìm lại những giọt nước mắt.." Cô biết cháu đau lòng.... nhưng...."

" Vũ Vũ chưa chết đúng không cô?"

" Lãnh,, Vũ Vũ đi rồi.... là lỗi do cô..," Bà gạt đi những giọt lệ, đưa cho hắn hai tập vở dày cộp " Đây là nhật kí của Vũ Vũ... trước lúc mất nó muốn cô đưa cho cháu..."

Hắn nhận lấy cuốn nhật kí.

" Tại sao... em ấy..."- Hắn đau đớn phải chấp nhận.

" X-.....Nó đã tự tử.... cô đã dồn ép nó.... là lỗi của cô... cô... cô không xứng đáng làm mẹ... cô đã ép nó vứt bỏ niềm hạnh phúc.... ép nó vứt bỏ cả sinh mạng..."

Bà Thanh nói đến đây thì ôm lấy ngực mình, cúi mặt xuống để che giấu đôi mắt đỏ hoe.

Từ ngoài, vẫn đám vệ sĩ đó lao đến vồ lấy hắn.... hắn không hề chống cự.... hai tay của hắn chẳng buồn chống trả....

Vẫn căn phòng lạnh ngắt, hắn khẽ mở trang đầu tiên của cuốn nhật kí.

Mở đầu là : Đây là sách của: Thu Vũ Vũ (Vợ ác ma

11. Chương 11

(;) _____|

Hắn không thể tin vào mắt mình.

" Vũ Vũ?"

" Vâng ! Em điiii" - Cậu nhào đến chỗ hắn, tính ôm lấy hắn.

Nhưng mà, hắn nhu nhu thái dương tự nhủ sáng ra đã gặp ảo giác liền quay ngoắt đi.

" Rằm!"- Tiếng rằng môi tiếp xúc thân mật với đất mẹ.

Hắn giật mình, không lẽ mình bệnh nặng đến mức ảo giác cũng có thể sinh ra tiếng động? Chậc Chậc.... về uống thuốc thôi....

" Hự.... hự... phu quân!!!! Thấy ta chết không cứu sao...?"

Cậu ngược lên, máu mũi chảy tong tong..... ánh mắt ai oán nhìn về phía lưng của hắn lặng lẽ rời đi....

Hắn cúi đầu, tay vẫn xoa xoa trán, hai mày nhíu lại... bước đi chậm rãi....

Đoạn nhạc thê lương từ quán cafe bên đường vang lên....

Vâng, nếu không biết chắc đang tưởng hai người đang đóng phim.... thật ngược quá đi!

Thấy hắn cứ đi như vậy, cậu liền rút quả dếp tông Lào mới mua bên Mĩ phi tới đầu hắn.....

” Nghe em nói!!!!!!!!”

Hai năm trước,

” Vũ Vũ!!!”- Bà Thanh hét thật lớn.

” Két...tttt”- Tiếng xe phanh gấp.

Người đàn ông vội nhảy khỏi xe, chạy đến.

” Có mất khô... Vợ? Vũ Vũ? Hai người làm cái gì thế này? Nào, nào đứng dậy... mới tới sát người đã sợ phát ngất thế này..”

” Vũ Kiến... em có chuyện muốn nói”

Vũ Vũ thấy một trận đau nhức ngay khi vừa mở mắt... a? Lên thiên đường rồi sao?... Không ngờ nha... Thiên đường thiết kế giống nhà mình quá đi!

” Tỉnh thì nói rõ mọi chuyện cho chúng tôi đi anh chàng nhát chết :))) ”

Cậu giật mình.... này? Đừng bảo mình chết mà bố đau lòng quá tự tử theo nhá?

” Bố... con xin lỗi... Bố? Sao bố lại tự tử vậy?”

Thu Vũ Kiến nhìn đứa con trai đang dần mặt liềm véo hai má phúng phính của cậu.

” Thừa anh a.... Anh chết thì thôi sao nghĩ tôi phải chết cùng?” - Ông Kiến ôm bụng cười ” Ôi chết tôi... há há.... xe cách tận 2m mà đã ngất.. ôi mẹ ơi... hài chết tôi...” [T/g: Ông bố chơi lầy :))]

Bà Thanh ngán ngẩm nhìn ông bố trẻ trâu rồi đến thằng con ngu ngu....

” Thôi... nào.... thật sự thì hai đứa là người yêu?”

” Vâng.... mẹ ... đừng ép con..”

” Công hay thụ?”- Vũ Kiến sau khi cười chán liền nhớ ra vấn đề.

” Thụ... ạ”

” Chia tay!”

Vũ Vũ nhìn bố... mắt rơm rớm..... bước chân xuống giường chuẩn bị phân cảnh chạy ra ngoài như vừa nãy.

” Cái thằng bé này... mà cuồng sát [T/g: Tự sát nhé] hả con? Được rồi... chuyện hai đứa bố không cấm. Nhưng mà...”

” Chờ chút, con nghe điện thoại”

“.....” Thằng con mất dẫy a! Đáng ra phải cảm động khóc lóc ra sàan chứ!

Dương Lâm gọi điện thoại cho Vũ Vũ báo cho cậu biết tình hình của hắn. Cậu kể cho mẹ, bà Thanh liền mời Dương lâm đến nhà.

” Dinh Dong... Dinh dong..”

Thấy cửa tự động mở, Dương Lâm bước vào. Giật mình không tin vào mắt mình...

"Cô.. cô là diễn viên xuất sắc, nữ thần Lưu Uyển Thanh nổi tiếng một thời sao!!!! Ặc... cả đạo diễn Thu Vũ Kiến xuất sắc nhất Châu Á nữa!!!! Mẹ ơi!"

Không riêng gì Dương Lâm, Vũ Vũ cũng trở mắt nhìn mẹ mình.... diễn viên..... mẹ... mẹ chưa bao giờ nói cho mình biết....

"Thôi nào, khép miệng lại đi cháu... Cô Thanh là vợ chú rồi nhé.. nào nào cháu thấy ngưỡng mộ chú lắm đúng không!!? Tượng đài nữ thần sắc đẹp trong mộng bao người đã là của chú!!"

"Cái anh này! 36 tuổi cứ như 16 vậy!! Nào, cháu vào đi cô muốn bàn chuyện..."

"Vậy, cứ theo kế hoạch mà làm!"

"Sao con không biết mẹ từng là diễn viên? Cả Lãnh cũng không biết luôn!"

"Chuyện của 17 năm trước rồi... có Dương Lâm am hiểu phim ảnh thì biết chứ con với Lãnh hở tí là Naruto sao mà biết được!"

"Bố, mẹ thực không ngăn cấm con nữa?"

"Nghe đây! Ngày xưa ông bố mi cũng là hủ giống ta nên ta mới yêu đó nha!!!"

"Vậy sao lúc đầu mẹ..."

"Diễn thôi... bắt quá không ngờ diễn sâu quá...hihihii"

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!"

Hiện tại.

"Cái anh này bỏ tay ra ngay!!! nát má em giờ..."

"Thế đám tang..?"

"Là giả, mẹ em bảo không có bố mẹ nào muốn con mình không hạnh phúc cả, bà ấy chắc chắn rằng bố anh sau khi thấy anh tàn tạ sẽ đau lòng mà đổi ý, nên mới nhờ đoàn quay phim của bố em tổ chức đám tang giả còn Dương Lâm sẽ đến báo cho anh biết.... Anh biết không!! Lúc nằm trong quan tài đục sẵn lỗ thấy anh tiến gần sợ phát khiếp! Nín thở luôn! May có Dương Lâm kéo anh lại không lộ luôn!"

"Vậy.. sao bây giờ em mới xuất hiện!!!"

"Bố em bắt vậy! Ông bảo chỉ có 1 thằng con trai duy nhất mà làm thụ quá đáng! Bố em muốn sau 2 năm sau anh vẫn yêu em thì mới đồng ý g- ưm... ưm..."

Khóa lại cái miệng nhỏ nhắn của cậu bằng nụ hôn nóng bỏng.

"Cám ơn em đã ở đây.....ở bên anh... nếu đây là giấc mơ thì làm ơn đập chết anh đi... cho anh chết trong giấc mơ đẹp này đi!"

"Là anh nói đó nha! Cho em đám cái!..... á .. á đừng cắn má!!!"

Hôm nay 19/5 sẽ là sinh nhật của cậu a!

Cậu đang tò mò không biết hần sẽ chuẩn bị gì cho cậu!

Sáng sớm ra cậu hí hửng bám lấy hần như con gấu Koala. Cậu huyết sáo, giọng điệu chảy nước.

"Đồ chồng biết luôn! Hôm nay là ngày gì?"

Hần đưa cho cậu quyển lịch.

” Anh đưa em làm gì?”

” Thì em hỏi ngày còn gì? Hôm nay 19/5.” - Hấn liếc nhìn cậu xong lại chăm chú chơi game.

... () Ta hận a!!!

” Ai chẳng biết! Em muốn hỏi hôm nay có sự kiện gì đặc biệt cơ!!!”

Hấn gấp laptop lại, lấy tay miết cằm, suy tư.

Đúng rồi! Nhớ ra đi!!! Nhớ ra đi em thương anh trăm cái hôn!!!

Hấn gật gù, nhìn cậu:

” À... là sinh nhật...”

Đúng đó!!! Sinh nhật của vợ yêu đúng không????!! Em biết anh sẽ nhớ mà!!! Ngượng quá đi a
ơ mà đừng nói vội!!! Phải biết tạo bất ngờ chứ!!! Đồ ngốc!! Ahihihi ngại quá a!()

” Sinh nhật.....Bác Hồ, đúng chứ?” - Hấn ra vẻ chắc nịch.

... () Em ghét anh a!!!!!! Aaaa!!! Mẫu thân biết chọn ngày sinh con quá đi a!!

Hấn nhìn cậu với vẻ:” Anh trả lời đúng rồi thì thưởng đi!!”

Cậu nhìn hấn với ánh mắt dư lầy _ cậu bỏ đi không thèm nhìn hấn.

Hấn nhìn cậu bước đi (° °) Please! tell me why ?

Đi qua cửa hàng bánh kẹo, hấn dừng bước, nhìn chiếc bánh gato to chà bá.

Aaaa!!!! Biết rồi còn ra về a!!!()

” Em thấy vị nào ngon?”

Ấy gù!!!! Ai lại hỏi lộ liễu thế chứ!!! Anh phải tự điều tra mới bất ngờ chứ!! Yêu quá đi a!!! Moa moataaaa
<3 (=“” =“” =“”)=“”>

” Vị nào cũng được mà... nhưng mà em thích socola.” Nhất định phải là socola đó nha!!!

” Anh đang tính mua cho Lan Lan một cái, mai sinh nhật nó mà... Hừm.. nó thích vị dâu.”

... _Lộn cái bàn!! Biết rồi còn hỏi tôi làm cái mịa gì!!! () Aaaaa!!!! Sinh nhật cái em gái nhà anh
a!!! Sinh nhật người yêu anh không thèm nhớ thì thôi! Sở thích cũng không thèm biết luôn!! Thế mà em
gái lại biết rõ thế!!! Rốt cục em gái anh hay tôi mới là người yêu của anh a!!! Tôi hận a!!!!.

” Chồng à...”

” Sao vợ?”

” Mình tạm chia tay nhau nhé anh để ta biết được có yêu nhau không...”(_)

” Hả????” (° °) Please! tell me why ?

Nói xong cậu bỏ chạy không hề ngoái nhìn lại.

9h30 phút cùng ngày.

Vũ Vũ nằm lăn ra giường, xung quanh cậu là đồng giấy ướt đầy nước mắt [t/g: :)))))). SỞ VƯƠNG
LÃNH! Anh hay lắm! Lúc mới yêu anh thề non hẹn biển.... yêu rồi anh lại bỏ bê tôi thế hả!!!!?Ngày gặp
được anh em tưởng đâu đời em hạnh phúc nhưng đành saoLấy đi ngọt ngào rồi để lại em biết bao nỗi
sầu! Này nhé! Mất đừng tìm! Bây giờ anh có quỳ lạy tôi 1000 lần cũng đừng mong tôi chuyển ý!! ’

” Em đánh anh đau là anh mách má em đó

~ em đánh anh đau là anh mách bố em ngay

~” - Nhạc chuông điện thoại của cậu vang lên.

Vương Lãnh a! Vương Lãnh! Anh muốn xin lỗi sao? Muộn rồi!!! (;)

Nói vậy nhưng cậu vẫn nhận điện thoại.... hỏi thế gian tình là chi a!!!! Mà khiến con người ta mê muội quá rồi đi!(”)

” Alo?” Vương Lãnh!! Tôi xem anh xin lỗi thế nào!!

” Đi ra ngoài với anh đi.” - Giọng hần khàn khàn.

” Đi đâu?”.... mình muốn ảo tưởng thêm quá..l _ l

” Chọn quà cho Lan Lan.”

Biết ngay mà ... () ... Tôi ghét anh lắm rồi đó nha!!! Có biết vừa mới chia tay không hả???

” Đợi em chút!”.... Hầy... thôi vậy... mình đâu phải lũ con gái... sinh nhật là cái gì chứ!! Chỉ là ngày báo cho mình biết rằng đường tới nghĩa trang ngắn thêm một đoạn thôi!!!()/

9h50 cùng ngày.

Hần cùng cậu dạo hết cửa hàng này đến cửa hàng nọ. Cậu luôn là chuột thí nghiệm để thử đồ.

Chọn xong vài món quà, 2 người lại lân la các quán ăn vặt. Xong lại cùng nhau chen chúc trong quán net cùng chơi LOL =]]].

Miệng cậu không lúc nào nghỉ ngơi, nói tới nói lui xong lẫn ra cười chảy cả nước mắt! Hóa ra đi chơi với hần cũng rất vui đi!

11h55 cùng ngày.

Thời gian thấm thoát trôi, ánh đèn đường cũng dần tắt nhường chỗ cho màn đêm dần bao phủ, che mờ mọi cảnh vật.

Hần công cậu bước đi nhẹ nhàng. Áp ngực vào tấm lưng của hần, cậu nhắm mắt hưởng thụ hơi ấm hạnh phúc.

” Lãnh à!”- Cậu cười toe toét.

” Hử? Sao vui thế? Chuyện gì?”

” Thật ra hôm nay là sinh nhật em... cả ngày mất công gợi ý cho anh mà bị hất cho gáo nước lạnh kể ra cũng thốn. Đúng là em giận anh thấu xương luôn đấy nhé!! Nhưng mà không sao hết! Ở bên anh như thế này cũng là món quà quá lớn với em rồi... hạnh phúc thật đấy! A! Vài phút nữa thôi là hết ngày rồi... anh muốn nói gì với em không?”

Hần dừng cước bộ lại, trước mặt bọn cậu là một mảnh đất trống, tối đen xì. Hần thả cậu xuống, bàn tay to ấm áp nắm lấy tay cậu tiến gần đến mảnh đất trống.

Ngay lập tức một tia sáng nhỏ lóe lên rồi một chùm ánh sáng lung linh cũng được tỏa sáng. Ở giữa dải đất là chiếc bàn nhỏ xinh xắn, bên trên là chiếc bánh gato 5 tầng phủ đầy Socola, xung quanh toàn là giấy dếp, quần áo cậu thích!.

!!!! Thế mà kêu chuẩn bị cho em gái anh à!!!!

Không gian tràn ngập màu sắc khiến cậu chói hết cả mắt.

” Bụp, bụp, bụp”

Từng đợt pháo hoa được bắn lên kết thành dòng chữ ngay ngắn rực rỡ màu sắc :

“THU VŨ VŨ, ANH YÊU EM!”

À! Ra là hấn thức suốt mấy đêm lạnh cảm thế này chỉ để chuẩn bị cho cậu điều này sao? Giọng hấn khản đặc? Bị viêm họng sao???

12.00 ngày hôm sau.

Hấn khẽ nâng bàn tay cậu, xỏ vào một chiếc nhẫn kim cương không lớn lắm, khá đơn giản mà lại rất đẹp!

” Vũ Vũ, chúc mừng sinh nhật! Em bây giờ đã 18 tuổi xuân, em mất 5 năm để gặp anh, mất 13 năm để làm người yêu anh. Bây giờ hãy mất cả đời để làm vợ anh nhé!?”

Cậu quá xúc động, những giọt nước mắt của hạnh phúc lăn dài trên gò má cậu.

” Đồ xấu xa!! Hại em tự kỉ cả ngày!!! Ghét quá!!!”()

” Này nha!! Tình yêu của anh vu vơ phiêu lãng như gió thoảng mây trôi đó nha! Đồng ý nhanh lên! Trói buộc anh ngay không mất bây giờ!!”()

” Cái gì! Có ai cầu hôn như anh không? Nhẫn cũng đã đeo rồi mới hỏi ý kiến người ta!!!... bắt quá! Thu Vũ Vũ này 13 năm trước đã là vợ của Sở Vương Lãnh!”

” Thu Vũ Vũ!!! Nhớ lấy! Xong đừng có đòi hối hận! Có biết hôm nay em nổi khùng đòi chia tay làm anh tức điên không!??”

” Sở Vương Lãnh! Từ giờ anh lo mà chịu trách nhiệm với em đi!! Em có đòi chia tay... nhầm! Ly hôn thì cũng phải quỳ xuống xin em quay lại! Nghe chưa!!!??”

” Em biến anh thành trung khuyến công trong khi em tự thăng lên nữ vương thụ rồi cơ à!..... Thu Vũ Vũ, anh yêu em! Anh mất 9 tháng 11 ngày để sinh ra. Và xin mất cả đời để làm chồng em!”

” Anh sến lắm rồi nha! Bắt quá Thu Vũ Vũ này sẽ hi sinh thân này! Phong ấn tên ác ma như anh để trừ họa cho dân!”

Bóng hai con người dính lấy nhau, hấn khẽ cắn mút lấy cánh môi mềm mại của cậu, chiếc lưỡi tinh nghịch khẽ tấn công, thành công chiếm hữu lấy khoang miệng của cậu.

Hai người hôn rất lâu. Lưu luyến rời ra.

” Nghe chồng hát nhé?”

” Vâng!”

~”Sau tất cả

Mình lại trở về với nhau

Tựa như chưa bắt đầu

Tựa như ta vừa mới quen

Sau tất cả

Lòng chẳng hề đổi thay

Từng ngày xa lìa khiến

Con tim bồi hồi

Và ta lại

Gần nhau hơn nữa

Có những lúc

đôi ta giận hờn

Thầm trách nhau
Không một ai nói điều gì
Thời gian cứ chậm lại
Từng giây phút sao quá dài
Để khiến anh nhận ra
Mình cần em hơn
Tình yêu cứ thế đông đầy
Trong anh từng ngày
Vì quá yêu em
Nên không thể làm gì khác
Chỉ cần ta mãi luôn dành
Cho nhau những chân thành
Mọi khó khăn
Cũng chỉ là thử thách
Vì trái tim ta
Luôn luôn thuộc về nhau....”
{ Sau Tất Cả - ERIK ST.319 }

” Vợ đừng ăn nữa!! Anh đủ điều kiện mua thêm cái nữa cho em ăn mà!”

” Hở? Chồng muốn nói gì?”

” Chồng muốn nói là em đã đủ 18 tuổi.... đủ tuổi để làm các hoạt động người lớn khác rồi!”

Thấy mùi nguy hiểm, Vũ Vũ khê lét mông ngồi xa hần. Rồi đứng dậy lấy đà chuẩn bị chạy.

Tuy nhiên, hần hiểu cậu quá mà -3- ngay khi cậu định chạy hần đã nhanh tay túm lấy chân cậu kéo đến.

” Ăn bánh của anh rồi thì trả nợ đi chứ?”

” Mai... mai em trả tiền bánh lại cho anh a?”

” Thôi khỏi đi, lấy thân chuộc nợ cũng được... ơ kìa...nào lại đây...”

” Đợi... đợi em viết di chúc... á! Tay anh để đâu đấy!!! Bỏ ngay ra...!”o()o

” Ê!!!! Lãnh ơi! Lãnh mày biết là mặt cần ngẩng thêm tý nữa bố mới chụp rõ!!” - Cái giọng của ai-đó-chúng-ta-thừa-biết.

Nào! Chúng ta hãy dành 0,0000001 giây để tưởng nhớ người đồng chí đáng eo này!

Ngoài lề:

* Le hủ*: Ấn tượng đầu tiên của hai người?

* Lãnh: Giống cún con, dễ bắt nạt.

* Thu: 2 từ thôi! TRA CÔNG*!

Vương Lãnh vỗ lấy người Vũ Vũ, thì thầm: ” Còn em là TIỀN THỤ*! 2 ta sinh ra là để cho nhau!”

* Tra công, tiện thụ: gg-sama để biết thêm chi tiết :))))

CẢM ƠN!

12. Chương 12: Ngoại Truyện

” EM ơi lâu đài tình ái đóóóó

”

” Chắc không có trên trần gian

~”

” Á! Sao con cần bố!!!”

Thu Vũ Vũ trông mắt nhìn đứa trẻ đáng yêu trước mặt.

” Con không muốn hưởng thọ 6 tuổi bởi tiếng hú kinh tởm!!!”

” Con... Con nhé!!!! Lại bắt đầu giống mẹ Lãnh rồi!!!!”

” Thụ rồi còn lắm chuyện.....” - Sở Vương Thư lâu bà.

” Hả? Mà vừa nói gì đấy con trai?”

” Tỷ con mách bố Lãnh mẹ âm mưu đảo chính...”

” AA!!! Cấm nhé!!!!”

Thu Vũ Vũ năm nay đã 25 hiện đang là giáo viên của một trường tiểu học.... Còn hần năm nay 27 vẫn đang là một tổng tài hoàn hảo từ trên xuống dưới đi.... và họ đã qua Mỹ cưới ngay khi Vũ Vũ vừa tốt nghiệp.... Tưởng đâu cuộc sống hai vợ chồng sẽ trải đầy màu hồng thì....

AAAA!!!! 2 năm trước! Sở Lan Lan - Em gái của hần đó! Chưa cưới đã có bầu!!!! Đậu xanh! Nó với thằng bạn trai còn đang đi học mà đã có con! Thế nên cái người mẹ Lan Lan này không hề tiếc nuối quãng thời gian ruột thịt của mình cho ông anh trai xong cao chạy ra bay!!!! Nay Vương lãnh! Anh có thể từ chối nhưng anh không làm!!!! Cái gì mà ngôi nhà có tiếng trẻ con sẽ ấm áp hạnh phúc hơn!!!! Cả mà nữa Vũ Vũ!!! Sao lúc đấy cũng hạnh phúc ra mặt dục hần nhanh đón cái thằng tiểu quỷ về nhà!!!!!! Cái gì trẻ con ngây thơ??? Cái thằng tiểu quỷ này ngây thơ cái con khỉ!!!

Ta ủy khuất aaaaaa!!

Vì là một giáo viên của trường tiểu học ngay gần nhà nên cậu tổng luôn Vương Thư học ở đây để tiện quản, công việc cũng không quá nặng nhọc, cậu cùng Vương Thư trở về nhà lúc này đã 5 giờ chiều.

” Vương Thư con ra gọi điện xem bố có về ăn cơm không”

””

” Mà điếc hả con? Bố nhớ vẫn dất mà đi khám tai định kì mà”

” Gọi từ lâu lắm rồi khỏi nhắc”

” Chủ ngữ đâu? Sao nói trống không hả!!!”

” Xi.....”

Cậu nhu nhu trán.....

” À bố Lãnh nói gì?:

” Bố có về”

A!!! Hôm nay anh ấy sẽ về a!

Cậu hí hửng đeo chiếc tạp dề Hello Kitty rồi đi vào nhà bếp.

” Vương Thư!”

“

“ Tắt ngay cái máy tính đi! Chuẩn bị đi tắm đi!”

” Vâng”

30 phút sau:

Cậu cuối cùng cũng hoàn thành xong bữa cơm, hạnh phúc nhìn đồng thành quả của mình.... Bỗng nhớ ra.....

Cậu đập cửa phòng Vương Thư cái ” Rầm!”

Vâng! Ta hiểu mày quá mà con trai.... Đi tắm mà mày vẫn mặc nguyên đồng phục xong Laptop, Ipad vây quanh người hả?

” Vương Thư! Bố bảo con đi tắm cơ mà!”

“ Con tắm rồi!”

” Còn cái chày cái cối!! Hôm nay bố dạy mày nên người con ạ!”

” Đả đảo đả đảo!!!”

” Bố về rồi”

Sở Vương Lãnh mệt mỏi bước vào nhà. Chiếc áo sơ mi trắng thấm đẫm mồ hôi, cởi chiếc caravat.

Hắn nghe thấy từ trong nhà phát ra tiếng cãi cọ của cậu và thằng con Biết ngay mà... Hai cái người này.....

Vừa nghe thấy tiếng Vương Lãnh cả Vũ Vũ và Vương Thư không hẹn mà đình chiến chạy ra.

Thu Vũ Vũ đang dang hai tay tính nhào đến ôm lấy hắn thì đã bị Vương Thư nhanh chân hơn chiếm lấy vòng tay ấm áp của hắn....

Cậu bấu môi... Không chấp trẻ con!

Thấy thái độ của cậu và Vương Thư, hắn cười trừ. Hắn bế bổng Vương Thư rồi đi đến bên cậu, cúi xuống hôn nhẹ chiếc môi đang bấu của cậu.

” Thôi nào, sao lại đi ghen với con trai?”

Nhận được cái hôn của hắn, cậu đỏ bừng mặt.

” Ai... AI thèm ghen! Em không có! Anh ghen! Cả nhà anh mới ghen!!!”

” Em là người nhà anh mà....:

Cậu đẩy đẩy hắn ” Ghét! Anh nhanh đi tắm đi... cơm nước xong hết rồi đó... À tiện thể tắm cho tiểu thiếu gia nhà anh đi!!!”

Phát một với hai bố con nhà này... cậu ngao ngán sắp xếp thức ăn ra bàn.

” Bố ơi?”

” Sao con?”

Hắn tắm đã xong lúc này mới quay sang tắm cho Vương Thư.

” À... không có gì đâu...”

Vương Lân thấy Vương Thư không kể cũng không ép.

” Bố nói này....”

” Vâng”

=====

Ba người đã ngồi đông đủ.

” Mời bố mẹ ăn cơm”

” Vương Lân anh ăn thử món em mới nấu đi... Ê! Cái thằng kia! Ăn uống kiểu gì hả! Đũa đâu sao ăn bốc!!!”

” Ai ăn thịt gà lại đi ăn bằng đũa.... Nhảm.... á á á đừng véo má connnn!!!”

Cái màn này bữa nào cũng như bữa nào cũng diễn, hắn nhìn nhiều cũng quen.

” Thôi hai mẹ con.... Vương Thư đừng có chọc mẹ con làm gì”

=====

Cậu và hắn sau khi đã ăn xong thì cùng nhau ngồi xem TV.

” Lân!”

” Sao vợ?”

Cậu phồng má nhìn hắn.

” Em muốn tự tử à! Em sống không nổi với cái thằng bé kia!!!! Cái thể loại con cái gì mà bật bật cha mẹ như tôm té!!!”

Hắn phì cười, kéo cậu ôm vào lòng.

” Nó quý em mà”

“À Phiii phiii phiii!!! Hư cấu!!”

Vương Thư ôm quyển sách toán đang tính nhờ cậu giảng lại, thấy cảnh hai người thì lại lẳng lặng quay về phòng.

=====

Đúng 6 giờ cậu bật dậy, điều đầu tiên là lay hắn dậy xong lại phải tốn hơn chục calo để lôi Vương Thư dậy.

Chuẩn bị xong xuôi bữa sáng.

Ăn xong, lại giúp hắn thắt caravat, xong lại tốn hơn chục calo để lôi thằng con vẫn cố gắng nằm lì trong chăn mặc quần áo.

” Chồng đi cẩn thận”

” Ừ”

Hắn thơm nhẹ lên trán cậu rồi rời đi.

Đã xong ông bố! Còn ông tướng kia nữa!!!

Vừa quay ra liền thấy Vương Thư đang ngồi..... lẽ cạ....

” Đi học nào con!”

“.....”

” A! Lại ngủ!!! Dậy dậy!!!”

Thật vất vả để có thể lôi được thằng bé đến trường....

” Học đằng hoàng cấm quậy nghe chưa!!?”

” con nói thật nhé.... mẹ y hết mấy bà già”

” A! Thầy Vũ ,Ồ! Chào Vương Thư”

” A vâng, chào anh Chu... Đây cái thằng ranh con kia! Chào chú nhanh!”

Chu Hoàng Phi là phụ huynh của một học sinh lớp cậu chủ nhiệm, anh ta là một điển hình cho tấm gương gà trống nuôi con.

Vừa thấy Hoàng Phi, Vương Thư liền chán ghét ra mặt.

” A.... xin lỗi anh... thằng bé...|”

” Không sao... trẻ con mà... à cuối giờ thầy rảnh không?”

” Vâng... tôi cũng đang muốn bàn với anh về tình hình học tập của cháu Hoàng Trúc”

” Cuối giờ tôi sẽ đón thầy ”

” Làm phiền anh...”

Ngay khi vừa tan học, chiếc siêu xe F430. Ferrari liền đỗ ngay trước cổng trường.

Vũ Vũ và Vương Thư nhanh chóng ngồi trong xe.

” Anh Chu... tôi nghĩ chuyện học tập của cháu Trúc không cần ra tận nhà hàng để bàn....”

” Tôi muốn tiện thể cảm ơn thầy đã giúp đỡ thằng bé mà”

Chu Hoàng Phi bỗng dừng xe ở một con hẻm nhỏ vắng vẻ.

Hoàng Phi bước xuống xe, thấy vậy cậu cũng bước xuống theo.

” Tôi yêu thầy”

” Dạ??????... Anh đừng trêu tôi....” - cậu giật mình lùi lại ra đằng sau.

” Thu Vũ Vũ.... ngay từ khi gặp em... tôi đã yêu sự đáng yêu của em....” - Hoàng Phi tiến gần đến cậu.

” Anh Chu a.... tôi... tôi là đàn ông....”

” Đó không phải vấn đề” Hoàng Phi bắt lấy tay cậu rồi ép cậu lên tường.

” Ông kia bỏ ngay cái tay dơ bẩn của ông ra!!!!” - Vương Thư thấy hai người đi ra đã lâu không quay lại đã thấy nghi ngờ, đi theo... ai ngờ!

Vương Thư chạy đến giữ lấy bàn tay đang ép cậu lên tường....

Hoàng Phi nhú mồm, khuôn mặt điển trai trầm tĩnh bỗng nở một nụ cười.... kinh tửm!

Hắn ta dùng lực mạnh nhất đập ngang bụng Vương Thư..... Dù sao thì Vương Thư cũng chỉ là một cậu bé lớp 1 a! Sao mà chịu nổi!

Vương Thư bị cái đập mạnh đá văng ra ngoài, đầu cậu va mạnh vào bức tường cứng ngắc.... quá đau! Bụng Vương Thư như muốn nổ tung.... Lực phủ ngũ tạng như vỡ tan.... đầu óc choáng váng... một dòng máu đỏ chảy dài trên trán....

” Vương Thư!!!!!!!!!!!!!!” - Vũ Vũ gào thật lực ” Chu Hoàng Phi! Anh bị điên rồi à!!!!”

Hoàng Phi kề sát mặt vào mặt cậu.

” Phải.... Ngay bây giờ.... nếu em dám kháng cự tôi... thằng bé kia liền chết! Tin không?”

Không đợi cậu trả lời, Hoàng Phi liền xé toạc chiếc áo sơ mi trắng của cậu, chiếc cổ trắng ngần hiện ra, xương quai xanh hiện lên thật tinh tế. Hoàng Phi cúi xuống hôn cậu tới tấp rồi trượt dài chiếc lưỡi xuống đầu ngực của cậu.....

Cậu thấy thật con mịa nó quá kinh tởm!!! Mắt cậu ứa lệ..... Buồn nôn quá.....

Thấy chưa đủ, Hoàng Phi liền tháo thắt lưng của cậu.

” Anh.... Anh làm gì!!!!??? Dừng dừng ngay!!!!”

” Hãy chấp nhận anh....”

” Đéo!!!!”

” Chát” - cái tát trời giáng làm mặt cậu nghiêng hẳn sang một bên ” Câm! Tin không tao đập nát đầu thằng bé kia?”

” Ừm...ừm.....” - Cậu mím chặt môi để ngăn tiếng khóc.

Thắt lưng bị tháo, chỉ còn độc chiếc quần con trắng tinh, Hoàng Phi đang tính kéo xuống thì....

” Mày nhúc nhích thêm tao bắn nát sọ mày”

Cái lạnh giá của đầu súng ngay kề đầu Hoàng Phi, tên này hoảng sợ ngược lên....

Vương Lãnh mắt đỏ sẫm, trên trán nổi đầy gân xanh, hất tay ra hiệu cho đám người theo sau.

Cậu áo đã chẳng còn, trên cổ đầy vết đỏ, hai mắt sưng lên, trên môi còn có một vết xước.

Tim hắn nhói đau....Hắn cởi áo vest ngoài trùm lấy rồi dịu lấy cậu.

” Anh xin lỗi... đến chậm....”

” Còn... còn Vương Thư” - Hai mắt cậu đỏ hoe... miệng lắp bắp.

” Trợ lý đưa nó đến bệnh viện rồi.... em lo cho em trước đi!!!”

“..... Vương... Vương Lãnh!!!!” - Những giọt nước mắt bị cậu kìm nén đã lâu lúc này mới thi nhau tuôn ra.....

Nước mắt của cậu thấm đẫm cả một mảng áo của hắn.....

Và ngày sau.... sự xuất hiện của Chu Hoàng Phi lẫn công ty to lớn của hắn đều biến mất không một tăm hơi.

Vương Thư đầu băng bông gạc, ngán ngẩm nhìn bát cháo trước mặt.

” Mẹ!!! Con vừa mới ăn xong! Con không ăn nữa đâu!!!!”

” Ăn ngay! Ăn nhiều mới có sức mà bảo vệ bố!”

” Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Mẹ y hết bà già ý!!!”

” Mày nói cái gì hả con!!!!?? Chán sống rồi hả???”

” Bà già!!! Á đau đau đừng véo má connnnn!!!!”

Sở Vương Lãnh đứng bên cửa phòng bệnh đã lâu nhưng không bước vào sợ làm hỏng không khí.

Đợi lúc Vũ Vũ cùng Vương Lãnh ra ngoài ăn thì Vương Thư mới khẽ cười nhẹ.

Đứa bé này ngay từ khi gặp Vũ Vũ... Ngay khi được Vũ Vũ nở nụ cười ấm áp thì đã rất quý mến cậu... từ lâu đã coi cậu như mẹ của mình....

Thấy Vương Lãnh trêu cậu rồi thấy cậu xù lông kể ra cũng vui nên Vương Thư cũng hòa theo.....

Cậu bé thừa biết cái tên Chu kia có ý với Vũ Vũ nhưng mà Vũ Vũ quá ngây thơ không nhận ra....

Cái lần tắm cùng Vương Lãnh, hắn đã đưa cho Vương Thư một chiếc điện thoại, khi có chuyện gấp thì cứ gọi thẳng cho hắn, hắn sẽ lập tức đến,

Nhìn cái cảnh cậu và hắn hạnh phúc Vương Thư cứ ngỡ đây chính là gia đình ruột thịt của mình!

..... Thăng bé đã thề quyết không để bất cứ ai hủy hoại hay có ý định phá rối gia đình của nó!!

Thế rồi cái tên Chu kia dám ra tay với Vũ Vũ, Vương Thư liền gọi ngay cho hắn rồi không quản nguy hiểm chạy đến ngăn lại.... cái khoảnh khắc hình ảnh trước mắt cậu bé bị mở dần... cậu bé rất uất ức!!! Cậu muốn bặt ngay dậy đập chết mịa cái thằng chó kia!!!!

” Vũ Vũ ”

” Sao con? Ê!!! Ai cho mày gọi thẳng tên bố hả!!!!???”

” Áo mặc ngược kìa ”

” Áo áo...” Cậu chột dạ nhìn lại áo mình.... đúng chiều mà ” A!!!! Cái thằng con láo toét!!!!”

Cậu vừa mở miệng hét lên thì bị một vật gì đó chặn miệng lại.

” Chúc mừng sinh nhật.... Bố Vũ ”

Cậu xúc động không nói lên lời, ôm lấy món quà, chìa tay ra xoa đầu Vương Thư.

Đệt! Cái thằng bé này! 15 tuổi mà cứ như 18! Cao thế! Với không tới mới tức chứ!!

Vương Thư phì cười, hạ thấp đầu xuống cho cậu xoa xoa mái tóc nâu hạt dẻ của mình.

” Cám ơn mẹ ”

” Cái gì!! Con vừa kêu bố Vũ mà!!!!”

” Hả? Khi nào?”

” Cái thằng này!!!!!!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hey-what-do-you-mean>